
Akbaba
İLÂVELİ
Nasreddin
Hoca
SAYISI
28
sayfa
DEMOKRASİ
Nasrettin Hoca — Pabuçlarını da al paşam, belki
yukarıda çıkar yol bulursun!

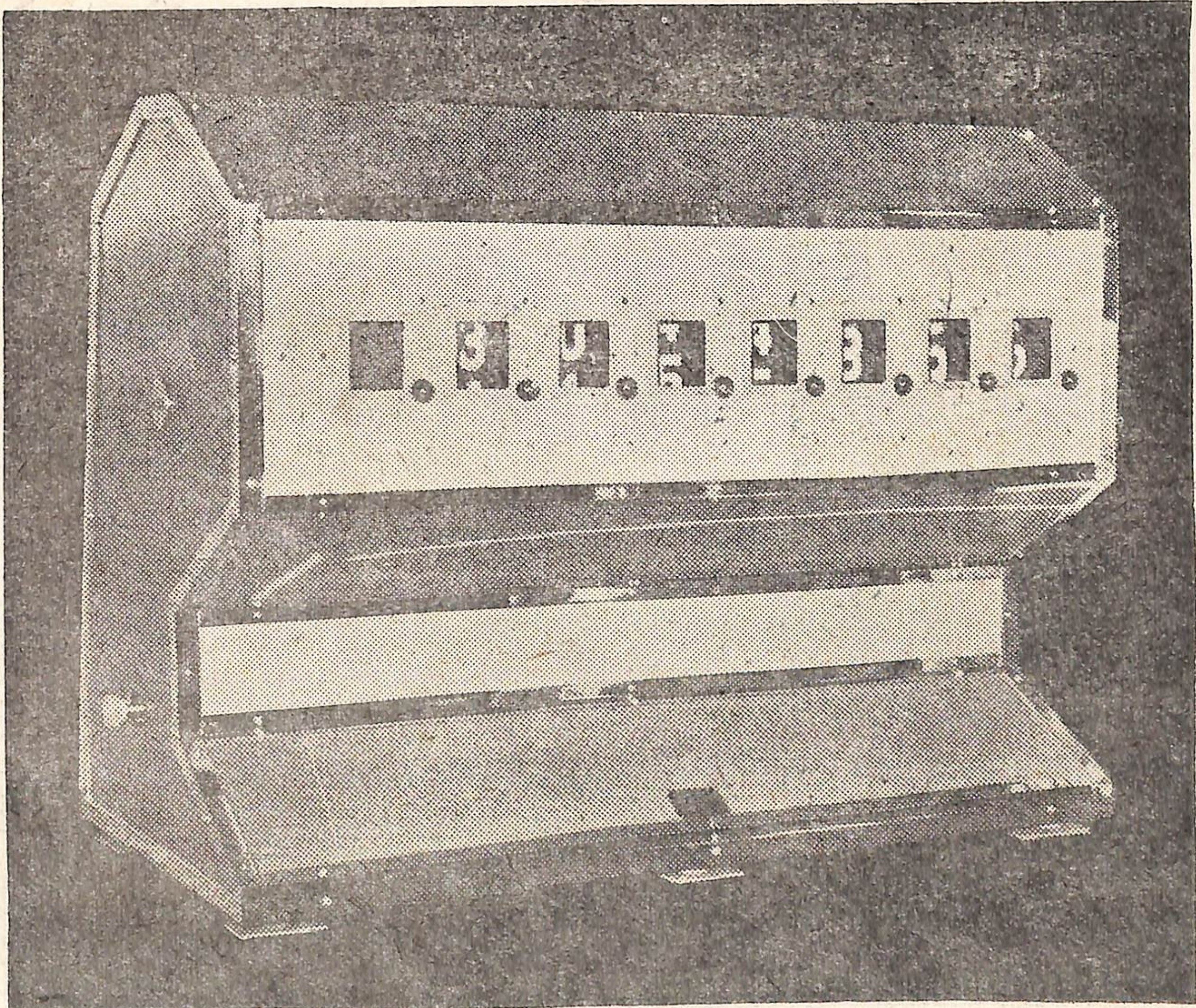
Banka muamelelerinde

EMNİYET - SÜRAT VE KOLAYLIK

TÜRKİYE İŞ BANKASI

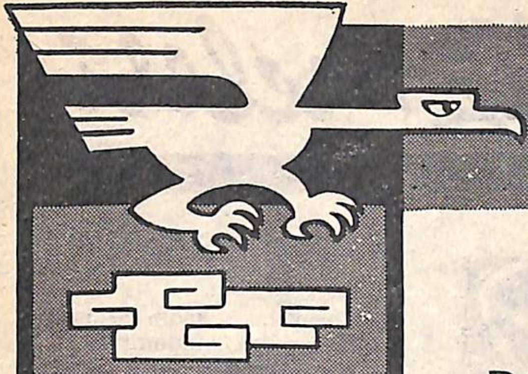
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Modern bankacılığın icaplarını uygulıyan TÜRKİYE İŞ BANKASI, muamelelerinde emniyet, sürat ve kolaylık sağlamak yolunda hiçbir fedakârlıktan kaçınmamaktadır.

Türkiye İş Bankasının ikramiye çekilişleri, modern otomatik makinelerle tam bir mükemmeliyet içinde yapılmaktadır

(Faal: 4990—114)

SIYASÎ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Salâhattin Kutlu, Zeyyat Selimoğlu, Cenap Güven, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel, Kudret Sinan.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Bülent Şeren, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
2 Temmuz 1964
Cilt : 6 — Sayı : 27
YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fena imtihan!

POLİTİKA hayatımızın sayıca büyük iki partisi, güven oylamasında iki fena imtihan verdi.

Suçlamaya, Cumhuriyet'le yaşıt C.H.P. den başlıyalım:

Sayın Başbakan, bir gizli oturumda, kendince uygun gördüğü kadar her şeyi anlattıktan sonra, Amerika yolculuğuna hazırlanmıya başlamıştı. Bu şeref ve haysiyet savaşı hazırlığında, hiçbir ağız, hiçbir kalem, açıkça İnönü'ye karşı değildi. Onun başarısına dua etmiyecek Türk, aklımıza bile gelmez.

Ama, siyasî iklimin bu ılımlılığını gören İsmet Paşa, birdenbire, ortaya bir güven oyu taktiği atıverdi.

Karşı partiler, bu istekte iç politika sömürücülüğünü sezmekte gecikmediler ve hükûmetin bu kurnazlığına karşı direndiler.

İnönü, hesabında yanılmadığını sanıyordu: Milletçe benimsenmiş bir dâva için, otuz milyondan hız alarak yola çıktığını düşünüyordu. Ona kırmızı oy veremezdiler. Her kırmızı oy bir ateş parçası kesilir, atan ellerin vatandaş gözündeki itibarını yakar, kül ederdi!

Ama, dış politikanın iç politikada kullanılmasına boyun eğmiyen iktidar dışı partiler, sayın Gürsel'in babacan çağırısına bile yüreklerinin kulağını tıkadılar.

İnönü, bu meclisten güven oyu alamaz mıydı?.. Alırdı elbet! Yalnız, istemenin üslûbunu seçmek lâzımdı. Bu üslûp, kalbin üslûbudur. Başbakan, meclis kürsüsünde kalbini konuşturacaktı: Sizin güveniniz, benim gücüm olacak diyecekti. Dönüşte, yine buradayız, yine karşı karşıyayız diyecekti. Memleket dâvalarının tümünde benden yana olmazsanız bile bu yolculukta benimle beraber olmanızı istiyorum diyecekti.

Demedi, diyemedi, umduğum kadar oy vermezlerse istifa ederim dedi ve... dört oy farkla yola çıktı.

C.H.P. iç politikada, kendi oyunu ile yenilmiştir.

Ama, Adalet Partisinin omuzlarını çökerten sorumluluğu daha hafif sanmayınız.

İktidarın maksatlı zorlamasını sezen ana muhalefet, tam tersine bir tutumla, kendisine karşı olanların bile sevgisini toplayabilirdi:

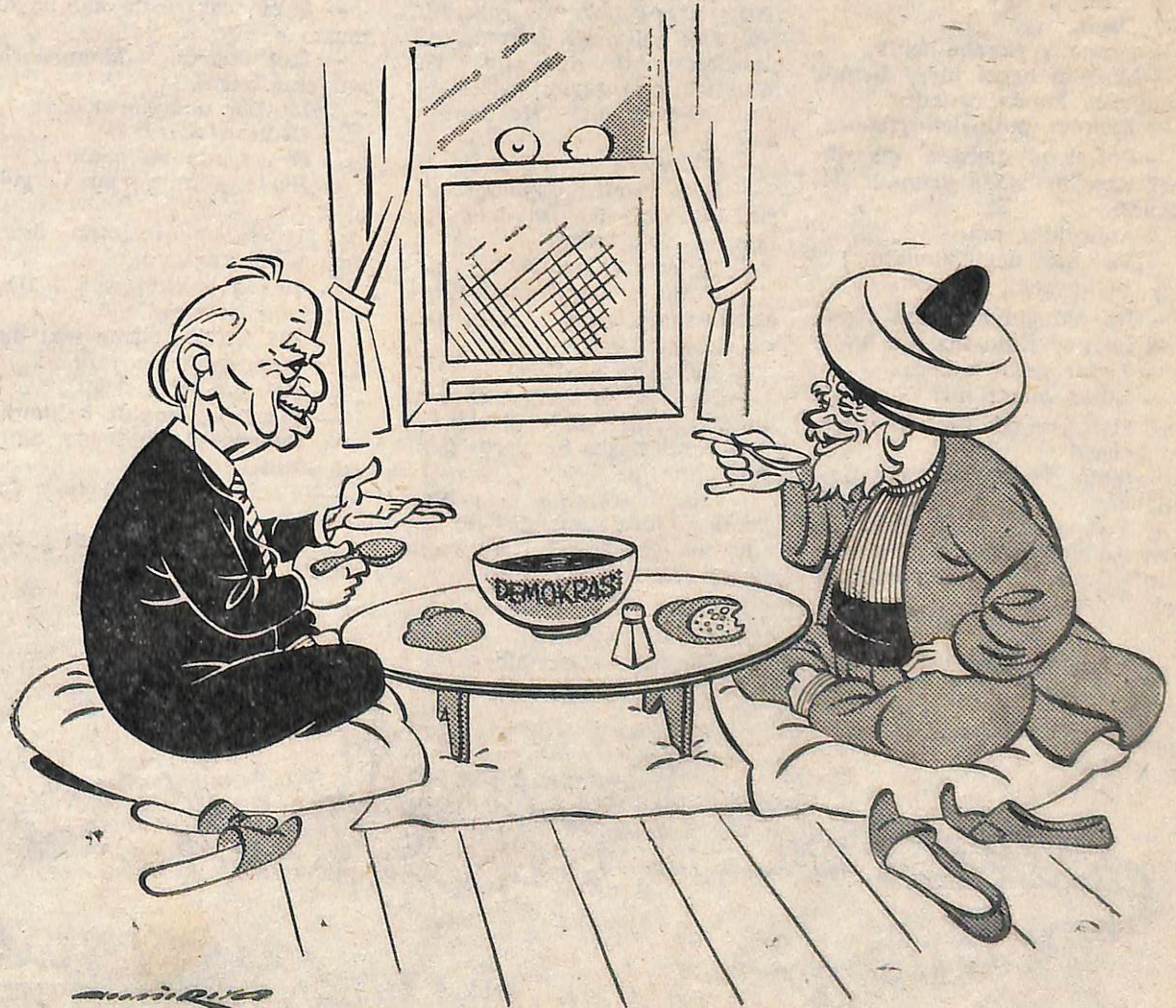
— Ne iç politikada sizinle beraberiz, ne dış politikada... Ancak, öyle bir dâva uğruna yola çıkıyorsunuz ki, sizden güvenimizi esirgemiyeceğiz. Otuz milyonun gücünü yüreğinizde taşımanız için, bütün A.P. liler, yalnız bu yolculuk süresince yanınızdadır.

Tıpkı İnönü gibi, onlar da gönüllerini dile getiremediler. Onların da kalbi sustu, öfkesi konuştu.

İki büyük parti, en büyük imtihanda en fena notu aldılar.

Biz, bunların başındaki «Büyük» sözünü çiziyoruz artık. Sonundaki «Parti» sözünü de Türk milletinin çizeceği gün uzak değildir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

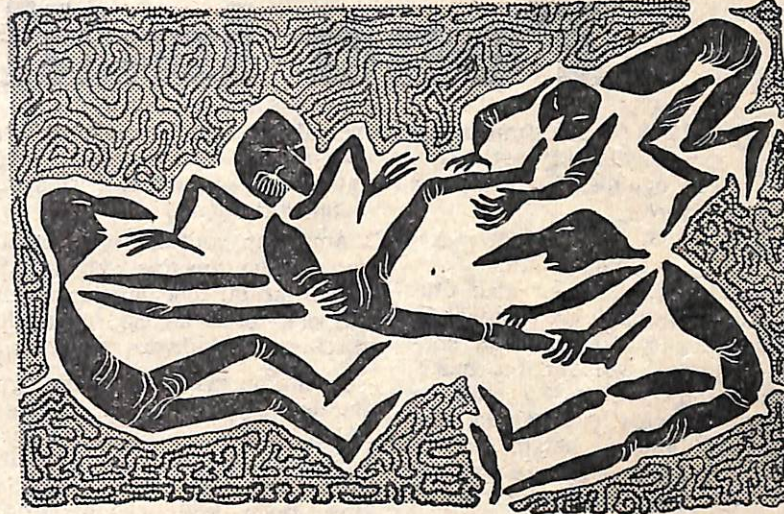

— Nasıl olmuş çorba hocam?..
— Vallahi benim kar helvasından farksız!..

Emekli Bir PAŞANIN Çizmeleri

AZİZ NESİN

— Bakın bakayım bana!.. Gelin buraya!.. Kim varsa gelsin... Bana şeyimi getirsenize... Hadi, ne duruyorsunuz? Getirin şeyimi çabuk!
— Ne istediniz?
— Şeyimi canım...
— Neyinizi?
— Neydi onun adı? Dilimin ucunda da bir türlü hatırlıyamıyorum.
— İlâcınızı mı istediniz?
— Yok canım, şeyimi... Hani eskiden giyerdim...
— Şapkanızı mı?
— Başa değil, ayağa giyilir o...
— Nasıl bir şeydi acaba?
— Ayağa giyilir diyorum size...
— Haa, çoraplarınızı...
— Ne çorabı efendim, çoraplarım ayağımda işte... Hay Allah, bir türlü adı aklıma gelmiyor. Siz de hatırlıyamadınız mı?
— Çorap değil diyorsunuz?
— Ayağa çoraptan başka bir şey giyilmez mi? Bu benim dediğim çorabın üstüne giyilir...
— Haaa, terliklerinizi istediniz...
— Değil efendim, terlikle sokağa çıkılır mı hiç? Dışarda giyilir ayağa benim dediğim...
— Öyle söylesenize... Kunduranızı istiyorsunuz...
— Değil.
— İskarpin mi?
— Değil...
— Papuç, ayakkabı, lâstik...
— Onların hepsi bir... Benim dediğimin koncu uzundur...
— Eveeeet, potin istioyrsunuz.
— Potini de nerden çıkardınız? Konçları daha uzundur dediğimin.
— Anlaşıldıı, bot...
— Bot mot değil efendim...
— Nedir peki?
— Ne olduğunu bilsem söylemez miyim? Hani insanın baldırına kadar gelir koncu...
— Yoksa çizme mi?
— Hah, işte o... Getirin çizmemi benim!
— Sizin çizmeniz de var mıydı?
— Yok muyu? Tabii vardı ya... Ben eskiden çizme giymez miydim? Çizmeli resimlerim bile var...

— Biz hiç görmedik de ayağınızda...
— Ne gördünüz ki dünyada? Siz daha çocuksunuz...
— Demek çizme de giyiyordunuz...
— Giyerdim ya... Ama eskiden, çok eskiden... Kırk yıl mı, elli yıl mı, yüz yıl mı ne oldu... Hey gidi hey... Ben öyle bir çizme giyerdim ki... Benden iyi çizme giymesini bilen yoktu o zamanlar!
— Eskidenmiş onlar...
— Ne demek eskidenmiş... Kırk yıl çok bir şey mi yani? İsa, 1964 yıl önce doğmuş, düşünsenize; daha dün gibi... Hadi getirin onu, şeyimi getirin benim... Neydi adı? Ne demiştiniz?
— Çizme...
— Evet, evet... Çizmemi getirin. Ben çizmelerimi isterim... İsterim çizmelerimi...
— Ne yapacaksınız?
— Çizme ne yapılırmış? Elbet, ayağıma giyeceğim... Hadi getirin çabuk!
— Nerdedir acaba?
— Ne bileyim ben? Arayın da bulun... Evin içinde olacak...
— Sakın başka bir yerde unutmuş olmayın...
— Hayır efendim, ayaktaki çizme unutulur mu hiç? Ne durmuş bakıyorsunuz? Hadi bulun çizmelerimi!

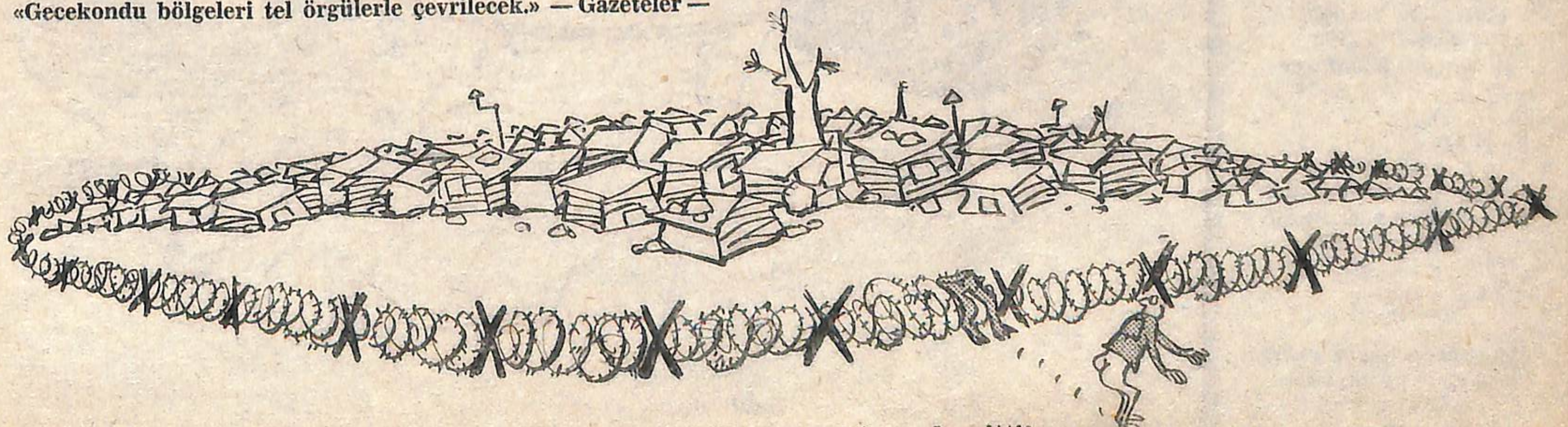
* * *

Hanım, oğullar, damat, gelinler, torunlar, hizmetçiler, uşaklar, aşçı evin içine yayılıp, kırk yıl önce giyilen çizmeyi aramaya koyuldular. Ne çizme, ne de çizmeye benzer başka bir şey bulunabildi.
— Sandık odasına da bakalım bir kere...
— Eski eşyaları nereye kaldırmıştınız?
— Hırdavat sandığında da yok mu?
— Dolapları da arıyalım...
— Yüklüğe baktınız mı?
— Sakın eski evde kalmış olmasın...
— Koltukların, kanapelerin altlarına bakın...
— Mutbak dolaplarında...
— Orda ne işi var...
— Oraya konmaz canım...
— Eskiciye mi vermiştik yoksa...
— Hurca bakın hurca, kıvırzıvır eşya hurçtaydı...
— Hurca baktım, yok... Bodrumdadır öyleyse...
— Bir lâstik çizme teki buldum ama, delik her yanı...
— Yok canım, o değil...
— Tavan arasına da bakalım...
— Bahçedeki kulübede olmasın sakın...
— Peki nerde öyleyse? Yok işte...
— Gardrobun ayakkabı gözündedir...
— Önce oraya baktım, yok...
— Şeye baktınız mı?
— Baktık...
— Hah, işte...
— Yok yahu, o kadın çizmesi...
— Bulduuum, buldum!
— Nerdeymiş?
— Tavan arasındaki eski çuvalların altından çıktı...
— Getirin çizmelerimi...
— Giyilecek yeri kalmamış ki bunun... Tozlu... Kir içinde...
— Silkeleyin, fırçalayın, parlatın...
— İçi örümcek yuvası...
— Temizleyin!
— Küflenmiş.
— Silin!
— Boyasız bunlar, giyilmez...
— Boyatırız..
— Tamtakır kurumuş...
— Yağlarız...
— Çatlamış derisi...
— Olsun...
— Tabanı aşınmış.
— Pençeletiriz...
— Üstü de delik...
— Yamatırız.
— Şimdi bunu giyecek misiniz siz?
— Tabii...
— Ayağınıza mı giyeceksiniz?
— Yok, nereye giyilir çizme başka?
— Yeni bir çizme alalım...
— Olmaz. Onlara ayağım alışmıştır...

* * *

— Hadi bakalım... Getirin çizmelerimi... Önce sol tekini... Haydi ya bismillâh... Sokun, haydi sokun... Durun canım, beni itmeyin, çizmeyi itin beri... Biraz daha... Gayret!.. Hadi hep beraber: Hoooop! Bir daha aşk ile: Hoooop... Azıcık girdi.
— Ters giyiyorsunuz. O çizme öteki ayağınızın...
— Hay Allah... Unutmuşum yahu... Öyle ya, bu benim sağ ayağım... Sol ayağım nerde? Yani sol çizme... Getir onu... Tamam... Hadi bakalım, baştan... Öyle itmeyin, canımı acıtıyorsunuz... Ben bunu eskiden ne kolay giyerdim, şıp diye geçirirdim ayaklarıma... Hey gidi hey, eskiden çizmeler bile daha kolay giyilirdi... Zaman iyice bozuldu. Haydi, itin biraz daha... Beni değil canım, çizmeyi... Hadi bir da-

«Gecekondu bölgeleri tel örgülerle çevrilecek.» — Gazeteler —

— Tüh, bir pantalonum vardı, o da gitti!

ha hep beraber! Bir, iki, üç: Hoooop!.. Beni çizmeye sokmaya çalışmayın, çizmeyi ayağıma sokun...

— Daralmış.

— Kim daralmış?.. Ayağım mı?

— Çizmeniz...

— Bu çizme giyilecek, çaresi yok...

— Aman, söküldü...

— Sökülsün...

— Eyvah, yırtıldı işte...

— Yırtılsın... Neye girmiyor? Yoksa benim çizmelerim değil mi bunlar?

— Sizin vallahi...

— Bana doğru... Biraz daha... Hadi... Daha canlı... Gayret... Öyle değil... Canımı acıtıyorsunuz ama... Siz hiç hayatınızda çizme nasıl giyilir görmediniz mi? Hele şükür, bir tanesi girdi... Getirin öbür tekini...

— Ama topuğunuz dışarda kaldı.

— Kalsın, burnu girdi ya, sen ona bak... Hadi bakalım...

— Söküldü işte...

— Sökülsün... Dayanın... Sıkı tutun... Yavaş canım... Giriyor, giriyor, giriyor... Hadi gayret... Girdiiii... Tamam işte!.. Oldu... Şimdi bir de ayağa kalkıp yürüsem... Tutun elimden... Aman!.. Ayyy!.. Sıktı. Sıkıyor... Çıkarın çabuk... Çivi de varmış, batıyor... Hadi çıkarın, çekin!..

— Çıkmıyor ki...

— Nasıl girdi öyleyse... Canım acıyor, çıkarın çabuk...

— Çıkmıyor.

— Kesin...

— Bıçak nerde?

— Cilet yok mu?

— Elektrikli tıraş makinesi olur mu?

— Çakı verin biriniz...

— Ustura olmaz mı?

— Var mı ustura?

— Yok ki... Ustura olsa kolaydı.

— Elinizle yırtın canım...

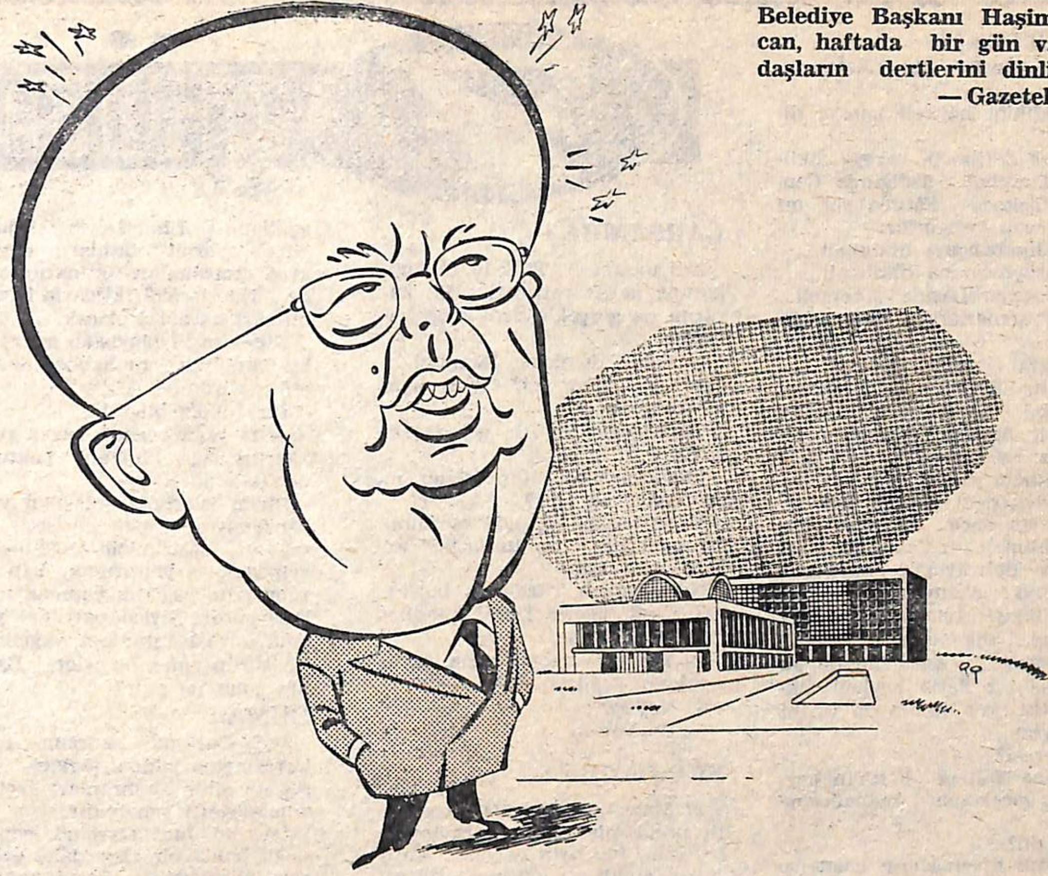
— Yırtılmıyor...

— Of aman...

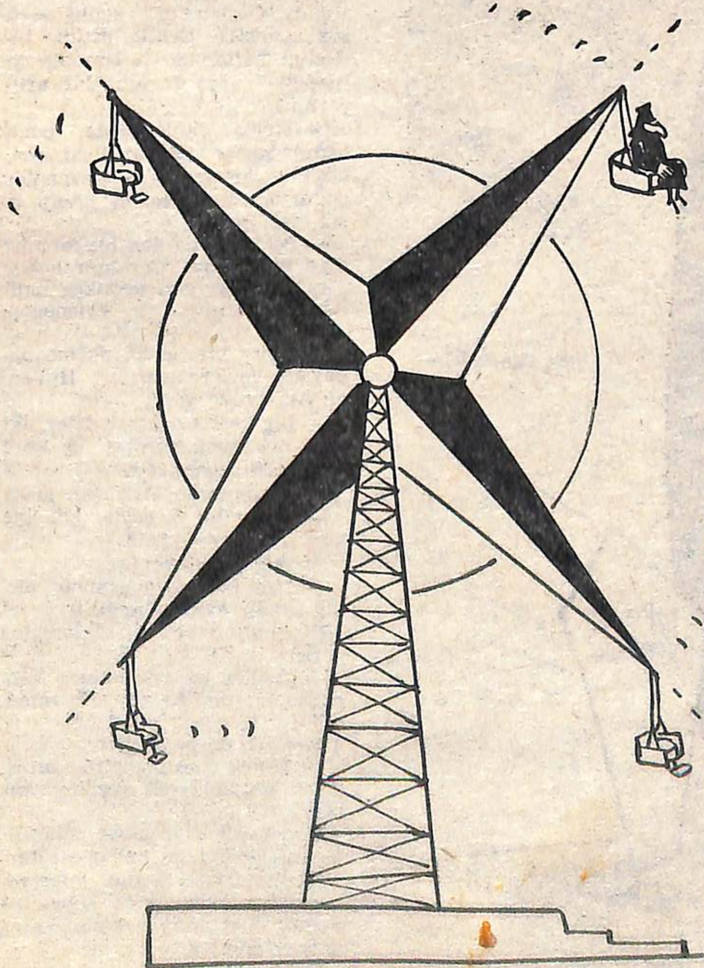
— İşte çıktı...

— Hah, kurtuldum... Oooof... Bittim... Çabuk bana doktor çağırın... Doktor gelsin... Telefon edin doktora...

Aziz NESİN

İşcanın dert dinlemekten geldiğinin resmidir!

Dönmedolap!

Toplumun derdi

Bir kova su almakla ne eksilir denizden?
Bir yığın suçu olan gocunuyormuş bizden!
Açıkça belirttik ki yürümeyiz o izden...
Dağın haberi yokmuş tavşan küsmüş te dağa,
Yalayanlar buyursun fors artığı çanağa!

* * *

Bütün ömür boyunca beklemedik himaye,
Özgürlüktür en yüksek, en itibarlı paye!
Cemiyet düzenidir izlediğimiz gaye...
Hainin ayakları er geç takılır ağa,
Üzüm değil, dayak yer destursuz giren bağa!

* * *

Mürteci önce baksın kendi yüz karasına!
Girmesinler Tanrıyla kulunun arasına...
Üfürük kâr eder mi toplumun yarasına?
Misal için ne hacet bakmıyalım uzağa,
Reva mı yeni baştan dönelim Ortaçağa?

* * *

«Nurcu» adını taşır karanlıkta yaşıyan,
Himaye görüşleri en çok hayrete şayan.
Ne düşünür şu kirli sakalını kaşıyan?
Kimi düşürecekler bu sefer de tuzağa?
Neler fısıldanacak sinsice her kulağa?

* * *

Kadillâk olsun diye miadı dolmuş jipler,
İnançlar terkedilir, harcanır prensipler.
Zeybekler göbek atmaz, bunlar sahte ekipler!
«Hak» sözü yaraşmıyor böyle çarpık dudağa,
Asıl kendileridir hak kazanan dayağa.

* * *

Onlar kaçın kurrası, kaç devrin molozları?
Vicdanlarını örtmüş Ortaçağın tozları!
Halk önünde denedik çürük çıktı kozları...
Kabahat ustadadır, kızmıyalım çırağa,
En nihayet sözü de düşürdüler ayağa!..

Salâhattin KUTLU

7 gün

PAZARTESİ :

Dünya gazetesi bir anket yapıyor:

— Fâtih'in heykeli nereye dikilmeli?

Nereye dikilmeli, nereye dikilmeli? İstanbul dediğimiz Cennette koskoca Fâtih'e yer mi yok? Cevap veriyorlar:

— Dolmabahçeye dikilmeli...

— Sarayburnuna dikilmeli...

— Saraçhanebaşına dikilmeli...

— Su kemerlerinin yanına dikilmeli...

— Fatih Parkına dikilmeli...

Yetkili, bilgili ve ilgili kişiler, fikirlerini söylüyorlar. Oraya dikilmeli, buraya dikilmeli...

— Siz, ne dersiniz? diye sordum Akbaba'ya...

— Evlât, dedi Fâtih'in heykeli dikilmeden önce Belediye Bütçesi dikilmeli... Yok onu dikemiyorsa Belediyemiz, karşımızda dikilip durmasının faydası yok. Çünkü İstanbul, Fâtih'in heykelini dikemeden yıkılmak tehlikesinde... Ama ille de şu hâlimizle bir Fâtih heykeli dikmek istiyorsak onun da yerini söyliyeyim...

— Neresi?

— Bana kalırsa Fâtih'in heykelini gecekondu mahallesine dikmeli!

— Niçin?

— Fâtih torunlarının nasıl çalıştığını görsün, İstanbul'un ne hâle geldiğini görsün...

— Biz ne görelim?

— Evlât, biz görme duyumuzu kaybetmişiz artık, şu güzelim İstanbul'un nasıl çirkinleştiğini göremedikten sonra Fâtih'in heykelini nasıl görebileceğiz?

SALI :

Akbaba'ya teşekkür ettim; arasıra bizi aydınlattığı için... Ve odama dönerek yazı makinesinin başına tekrar geçtim. Demin gazetelerde okuduğum bir haberi düşünmeğe başladım. Ne yazmıştı gazete:

— Beyoğlunda gangsterler kol geziyor.

Bir yandan Fâtih'in heykelini düşünürken, bir yandan da gangsterlerle uğraşmak gazeteciliğin şanındandır. Bu iki zıt arasındaki salıncakta İstanbul'un dertlerine daha iyi kolan vurulur.

Gazeteler Beyoğlundan yakınıyorlar. Beyoğlu namuslu insanların gezinemediği bir yasak bölge hâline girmiştir. Gangsterler, karaborsacılar, homoseksüeller, kadın satıcıları, arabulucular, dilenciler, kabadayılar, külhanbeyler, sabıkalılar, kumarcılar, dizdızcılar, üç kâğıtçılar, tırnakçılar, karmanyolacılar...

Kumarhanelerde kumar, birleşme evlerinde parayla aşk, sosyal kulüplerde esrar...

Ve Beyoğlu semtine salkım salkım öğrenci taşıyan otobüsler, troleybüsler... Hattâ Beyoğlu semtinde dizili beş on okul...

Çocuklarımız için bir büyük lâboratuvar ki, denemesi hazır.

Şeyh Saadi'ye:

— Edebi kimden öğrendin? diye sormuşlar.

— Edepsizlerden... demiş.

Biz de devam edelim:

— Namusu kimden öğrendin?

— Namussuzlardan.

— Doğruluğu kimden?

— Yalancılardan.

Hah... Eğer böyle ise Beyoğlunda yetişen çocuklarımız sonuna kadar namuslu ve edepli olacaklar. Çünkü eğer edep de, namus da, böyle öğrenilecekse, Beyoğlunda öğretmeni o kadar bol ki, o kadar bol ki... Tümen tümen sokaklarda dolaşıyor.

ÇARŞAMBA :

Biliyorsunuz Türk-İş et boykotuna karar vermişti. Bu kararını da gerçekleştirdi Ama kasaplar:

— Hıh... demişler, İstanbul'da böyle şey söker mi? Cayır cayır et satılıyor.

Türk-İş nedir? Bir işçi teşekkülü!..

İstanbul'daki bütün işçiler et yemeseler ne olur?

Veya başka biçimde soralım: İstanbul'daki bütün işçiler ne kadar et yerler?

Neye yaradı Türk-İş'in boykotu? Şimdi işçiler kendi kendilerini avutacaklar:

— Biz et yemeyiz, ama parasızlıktan değil...

— Neden?

— Boykottan...

PERŞEMBE :

27 Mayıstan önce DP. baskısı ile iş adamlarından para toplanıyordu. Bunların dâvaları görülüyor şimdi... (Bitmez tükenmez dâvalar...) Gerçekten de o zamanlar ensesi kalın iş adamlarından bazılarının Demokrat Partiye kesenin ağzını açtıkları açıklandı. Eh... Döviz iktidarın elinde, permi iktidarın elinde, kredi muslukları iktidarın elinde... Ne olacak? İktidarla iş adamı sarmaş dolaş olacak.

Niitekim 27 Mayıstan sonra da bu karşılıklı muhabbet devam etmiş yürümüş.

Bir İngiliz bilgesi:

— İş yağa benzer, başka şeyle karıştırmağa imkân yoktur... demiş.

Bizim işlerimiz anlaşılan yağa benzemiyor, çünkü siyasetle karışıyor. İşlerimizin yağa benziyen yanı, iş yaptırmak için dozuna göre yağcılık yapmak mecburiyetidir. Siyasî partilere yağcılık, siyasî iktidara yağcılık... Ve sürüp gider bu işler... Bakalım sonu ne olur?

CUMA :

Judy Garland'ı tanırsınız; meşhur sinema yıldızı, şarkıcı... Sık sık da sinir buhranları geçirir, ama değerli sanatçıdır.

İşte bu Judy Garland evli olduğu halde bir kere daha evlenmiş. Bir gemide gemi kaptanı tarafından evlendirilmiş. İşin tuhafı bu evlenmeden kocasının haberi yok. Kendisi, şöyle böyle hatırlıyor. Menaceri ise:

— İmkânsız... demiş, daha boşanmadı ki...

Sinema yıldızlarının hayatı bir hoş... Şimdi sorsalar Judy'ye:

— İlâhi... diye gülecek sevimli yıldız, boşanmağa vakit mi kaldı ki, evleniverdik işte...

Güzel iş. Nasrettin Hocaya yakıştırırlar, ama yakışır mı bilmem: Hocanın karısı sizlere ömür. Mezarlıktan dönüşte başsağlığına giden komşular Hocayı güzel bir kadınla oynaşır bulmuşlar:

— Bre hoca bu ne hâl?

— Aman siz de... demiş, ben kederimden ne yaptığımı biliyor muyum ki...

İnsanlar ıstırap çektikçe aşktan medet umuyorlar, aşktan medet umdukça da ıstırap çekiyorlar. Ama en doğrusu Hocanın cevabı galiba... Bu durumda arasıra kederden ne yaptıklarının pek farkında değiller. Eh... bu da bir usul.

CUMARTESİ :

Lokanta tarifeleri serbest bırakılacakmış. Gazetelerde haberi okuyanlar da tarifelerin serbest olmadığını sanır. Gerçi tarifeler üstünde bir takım rakamlar, kuruşlar, gramlar vardır, ama Anayasası bile kâğıt üstünde kalan sevgili ülkemizde lokanta tarifesi mi kâğıt üstünden çıkıp hayata yürüyecek?

Asla!.. Böyle bir şey olamaz. Bunun içindir ki ârife târif gerekmez. İstanbulluya da tarife hiç gerekmez. Biz, târifeye hiç göz atmadan:

— Bugün ne var oğlum?

— Abi, kuzu sana yaramaz, patlıcanlı kebap getireyim.

— Peki.

Daha sonra:

— Hesap?

Ve hiç tartışmasız yazılanı ödemeli. Eğer böyle davranmazsanız, lokantada yemek için emek boşa gider. Asabınızı da bozarsınız, midenizi de...

PAZAR :

Judy Garland'ın evliliğinden söz açmıştık. Evlilik üstüne bitirelim haftamızı... Gazetelerin yazdığına göre boşanmalar artıyormuş.

Gazeteler ikide birde buna benzer şeyler yazarlar. Peki ama, boşanmalar artıyorsa evlenenler de artıyordur, orasını hesap eden var mı?

— Peki sen nerden biliyorsun? diye sorarsanız. Cevabım hazır:

— İnsanlar gün geçtikçe akıllanmadıklarına göre evlenenler azalmaz.

İşte size bir lâf ki, değme babayiğit söyleyemez. Bir Hollanda Atasözüne göre:

— Bir kere evlenmek ödev, iki kere evlenmek eğlence, üç kere evlenmek çılgınlıktır.

Bir Danimarka Atasözüne göre:

— Sağır bir kocayla, kör bir karı mutlu bir çifttir.

Disraeli'ye göre:

— Her kadın evlenmeli, hiçbir erkek evlenmemeli.

Bilinmeyen birinin söylediğine göre:

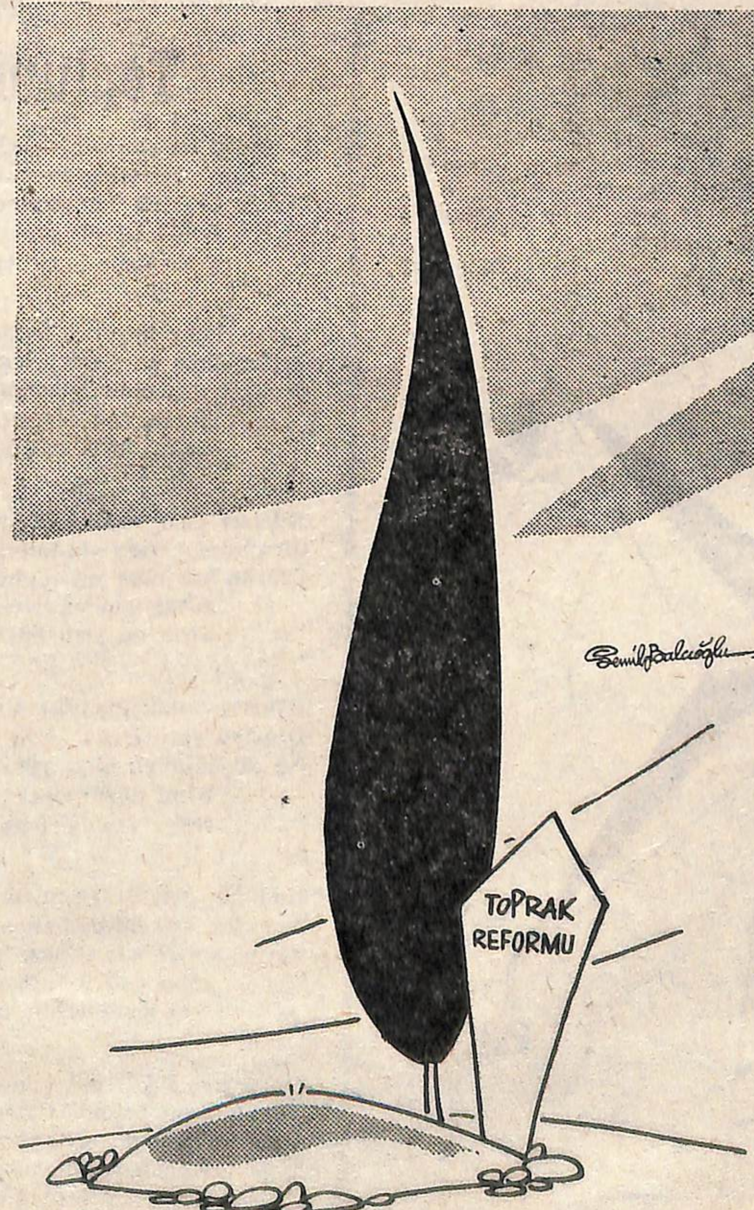
— Evlilik ilk bölümünde kahramanın öldüğü bir aşk romanıdır.

Meşhur Bacon'a göre:

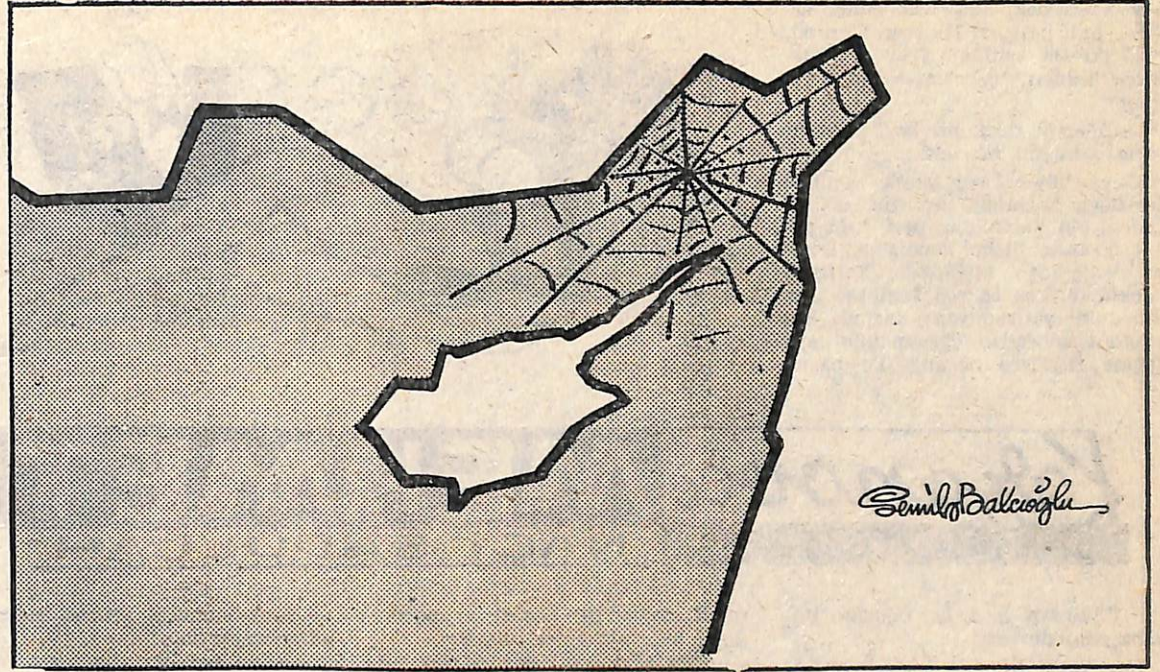
— Erkek, evlendiğinin ertesi günü kendini yedi yaş kocamış bulur.

Her neyse... İnsanlar tuhaftır. Önce evliliğin bu kadar aleyhinde bulunurlar, sonra gider evlenirler, evlendikten sonra da evlilik aleyhinde konuşmakta devam ederler.

Bu ne karaktersizlik Tanrım!

Toprağı bol olsun!..

Yazısız

Ankara MEKTUPLARI

Nimet Arzık

Ismarlama sayı!

Sahifanın beyaz sedirine bağdaş kurmuş bir dev Hilton oteli!.. Sonra, pırıl pırıl kispetli, birbirlerine girişmiş pehlivanlar... Bir de olta yutmuş balığa benziyen nargile tiryakileri... Nargile'ye nedense «Kiyef» deniyordu, keyf yani... Bir de çilekeş yüzlü, kısık dudaklı bir bakanın tasviri vardı, altında şu yazılarla: Doktor «en droit».. Hukuk toktoru!.. Sayın Ardıçoğlunun doktora tezinin konusunu pek merak ediyorum ya!... Hukuk doktorluğunu bi'de mümtaz gazetecilik, ve aydın politikacılık deyimleri izliyordu... İzler izler!

Büyük kelimesi, mümtaz kelimesi, dipdiri kelimesi gırla gidiyordu Birinci Fransua dilindeki dergide... Niye şaşıyorum?.. Bayağılıklarla, küçüklüklerle uğraşacak değildi ya dergi. Adı propaganda dergisiydi bunun. Özel bir sayı hazırlatılmıştı Türkiye için. Yüzbinlerce lira ödenmişti bol keseden bu darlıkta, işi büyük tutsun, mümtaz tutsun diye. O da tutmuştu!.. Nargile, kispet, bir de çilekeş yüzlü biri bugün Türkiye'yi dışarıya tanıtacaktı!

Şu tanıtmayla, biraz biraz Akbaba meşgul olsa artık... Aydın ve mümtaz «rüfâilerle» elele verip... Çünkü bunca komiklik, bunca uluortalık, görüyorsunuz ki memleketi tanıtmıyor... Yüzbinlerce liralık denemelerle bile!

Gene çeviriyordum dergiyi: Baskısı İsviçrelilerin yüzünü ağartacak cinstendi. İsviçreliler tarafından basılmıştı... Adı «Yolculuk dergisiydi» bunun. Üzerinde bit kadar, «Özel sayı Türkiye» yazılmıştı... Neydi o?.. Turistler için bilinmesi gereken birkaç kelime... «Merhaba» kelimesi, merkebe yakın olsun diye «merkaba» olmuştu!.. «Orda» kelimesine bi «r» yetişmiyordu da «Orrda» olmuştu. «Burda» ya da bir «r» hafif gelmişti. O da «burrda» olmuştu. «Kapalı» «Kapalö»ydü. «Soğuk» «Sohuk»...

Sonra efendim bir politika adamına sual soruluyordu, turizm programı hakkında. O da Anadolunun 7000 senelik kavşaklığından, üzerinde yaşamış olan on iki medeniyetten (takılmadan da sayıyordu), Ayasofyanın fresklerinden, Aziz Pol'den bahsediyordu.

— «Yahu bu söyledikleri, sorulanın cevabı değil» diyecek oldum.

«Erkek» zekâlı bir hanım cevap verdi:

— «Evet amma önemli değil... Ben küçükken, imtihana girmeden iki üç meseleye iyice çalışırdım. Bana imtihan heyeti ne sorsa, o iyice bildiklerimle cevap verirdim... İç donumun rengini bile sorsa, haşa huzurdan!» Adam hazırlıklı demek!

Dergiyi çöp tenekesine atmadım.. Çünkü sığmadı!.. Allah sırf cahillikten, milletin parasını böyle beyhudeliklere, böyle okunulmazlıklara, üç eski tabağın birleşimiyle hazırlanan yarım milyonluk takvimlere, lisanı kekeme, bilgisi sıfır, câzibesi «kesat» broşürlere, fütursuzca harcıyanları ne bilirse yapsın, ne bilirse!..

Bizimkiler Paris'te!

Milletlerarası tiyatro, gösterisine katıldılar bizimkiler...

Anlatandan dinledim:

«Salon dopdoluydu, en doymuş, en kayıtsız, en şımarmış Parisli seyirciyle... O seyircinin içi ya büyük sanatla kıpırdatılır, ya büyük reklâmla, ya büyük değişiklikle... Doğrusu kıpırdattılar bizim tiyatrocular o doymuş, o şımarmış, o kayıtsız seyircinin içini. Sesler berraktı, doluydu. Oyun ölçülüydü. O burada pürüzlenen (kim pürüzlenmiyor ki burada?) Cüneyt Gökçe bir hârikaydı. Ön sırada ihtiyar Düşes dö La Roşfuko, nice gün görmüş, nice sanatkâr tanımış düşes dö la Roşfuko heyecanını gizliyemiyordu... Diğer seyircilerin hayal kırıklığının garip ve sevindirici bir sebebi vardı: Türk aktörlerinin oyunları tamamen Avrupaî, halbuki onlar daha «mahallî» bir oyun bekliyorlarmış... (Aman beklemeyin n'olur, hiç olmazsa tiyatroda!..»

Ertesi gün, gazeteleri karıştırdık. Tek satır yoktu sanat sütunlarında, tek!.. Kuzum bu basın ataşelikleri ne güne duruyor?.. (Bir bilen ne güne durduğunu bana da söylese çok sevinirim...» Orada gazetelerle irtibat kuran yok mu?.. (O kadarını bulsam alimallah hükûmet kurarım) Oranın basını dâvet edilmedi mi?...»

— «Gözüm, a gözüm, a canım! Acep oradaki ataşe Fransızca biliyor mu bi'kere?.. Efffem?»

Kadınlar Birliği:

O Maltepeyi bilirsiniz Ankara'da... Ne Haydo ne Haydarağa bir yer! Bu, bir dostumun çok hoşuma giden deyimi: Ne Haydo, ne Haydarağa!.. Ne şehir göbeği, ne banliyö... Bizim zaten bütün ömrümüz ne Haydo, ne Haydarağalıkla geçiyor. Ne batılıyız ne doğulu, ne demokratız, ne şey...

İşte Kadınlar Birliği'nin merkezi orda, bir apartmanda. Her katta iki dairesi olan bir apartman bu: Önde Kadınlar Birliği var. Arka dairede de Hayvanları Koruma Derneği!.. Valla, billâ... Gidin, bakın.

Kadınlar Birliğine bir hal oldu herhalde ki, kapısına bir bez gerilmiş, girilmesin diye, o hani bazı kiralık evlerde yapıldığı gibi... Kiralık evlerde, bezin üstüne kömürlü kömürlü «kiralık» diye de yazarlar. Burda yazı mazı da yok durumu anlatan...

— «Peki» dedim hanımlardan birine «niye bu böyle?.. Başkanınız ne yapıyor?»

— «Ah» diye inledi, «O başlı başına bir devlet, yalnız kendi istediğini yapıyor!»

Bravo başkanım. Örnekten kapma gücü işte bu kadar olur!.. Hangi örnekten mi?.. Orasını «Tısss» geçelim!

— «Peki siz ne yapıyorsunuz?»

— «Hizmetlerimizi kimse takdir etmiyor ki!»

Aaa, onu da mı bekliyordunuz?..

—« Peki, kusura kalmayın, amma gayeniz ne?»

— «TÜRK KADININI SOSYAL BAKIMDAN FAYDALI KILMAK!»

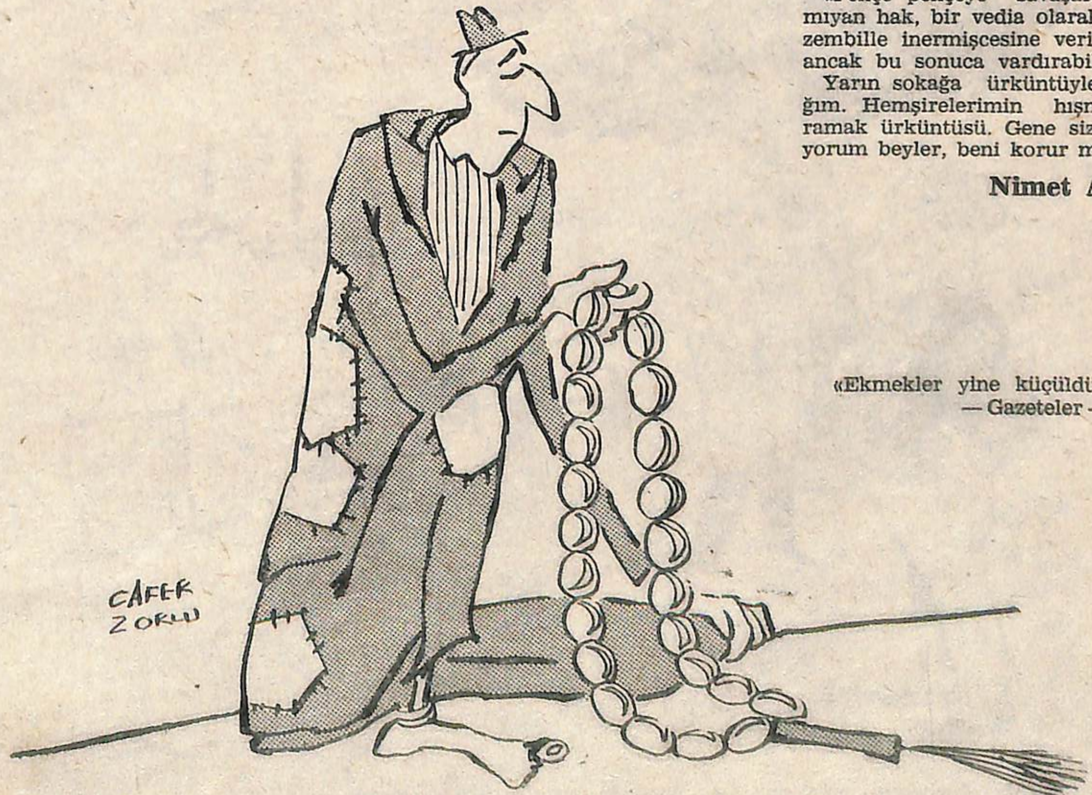
Islık çalarsam affeder misiniz hemşirelerim. Acaba o işe erkek cinsinden başlasak nasıl olur ki?..

Bez, hâlâ o ne Haydo, ne Haydarağa olan Maltepe'nin, apartmanının, ön dairesinin, önünde sallanıyor. Üzerine sürmeli sürmeli ne yazardım biliyor musunuz:

«Pençe pençeye savaşarak, alınmıyan hak, bir vedia olarak gökten zembille inermişcesine verilen hak, ancak bu sonuca vardırabilir!!!»

Yarın sokağa ürküntüyle çıkacağım. Hemşirelerimin hışmına uğramak ürküntüsü. Gene size sığınıyorum beyler, beni korur musunuz?

Nimet ARZIK

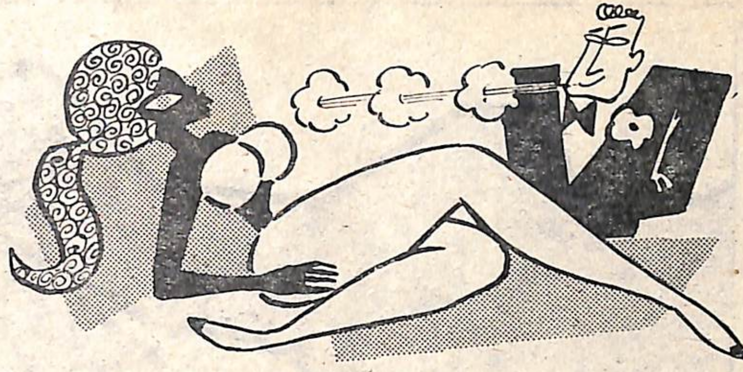
«Ekmekler yine küçüldü.»
— Gazeteler —

— Ya sabır... Ya sabır!.

İZMİR'deki Ada gazinosunun sevimli patronu Hüseyin Kumral, süresiz gülümseyişli tanıdıklarca bilinen çehresiyle masama gelip:

— Ağabey, dedi, bir bey, şu kartı sana vermemi rica etti...

Onun böyle söyliyerek önüme koyduğu karta baktım: Bu, mahalleden, tâa ilkokuldan beri, kırk yıllık dostum, bizim kendisine, Bozacı dediğimiz Mehmet'in kartıydı. Mektepte iken en çok İngilizce dersine akıl yatıramıyan sevimli Bozacımız, sonradan, öğretmenlik mesleğine İngilizce hocalığı ile başla-

Kazanova MEHMET

NACİ SADULLAH

dı. Yıllardan beri bu ödevine devam edip duruyor...

Her hafta başında bizlere biribirinden şirin bir sürü çapkınlık hikâyeleri taşıyan Mehmet'in bu yüzden kazandığı ikinci lâkab da şuydu: Yerli Kazanova...

Fakat bu yerli Kazanova, bayanlarla yıldızı gerçekten de aşırı sayılacak kadar barışık bir arkadaştı. Meslek yapmış, genç, yakışıklı, sağlam yapılı, hem ana, hem baba tarafından ailece zengin, şeytan gibi zeki, karınca kadar çalışkan bir erkeğin bu başarıya ermesinde, elbet şaşılacak hiçbir şey yoktu. Üstelik, başka meziyetleri de vardı bizim Yerli Kazanova'nın: Dost toplantılarında oldukça iyi keman çalar, tatlı konuşur, zarif nükteler yapar, hikâyeler anlatır, toplantıların Koalisyon'suz başbakanı olurdu. Belki ayıp söylemesi, ama:

— Ha Sultansız meclis, ha Sultanahmet cezaevi...

Diyecek kadar kadın hayranı olmasına rağmen bizim Kazanova'nın en korktuğu, en kaçtığı evlenmekti:

— İçlerinden bir tanesini hepsine resmen tercih etmek, dünyanın bütün güzellerine hakaret olur, derdi...

Henüz lise öğrencisi iken seviştiği gerçekten iyi, gerçekten güzel bir kızcağızla ilgisini birdenbire neden kestiğini sorduğum zaman bana gayet ciddiyetle şu cevabı vermişti:

— Nasıl kesmezsin kardeşim?.. Ne zaman gezmeğe çıksak, kız, nikâh dairesine bakıp bakıp içini çekiyor...

İlk gençliğimin o zamanki çocuksu ve külhaniliğe özenen kaba samimiyetiyle ona:

— Ulan eşeklik etme, kız, nikâh dairesine belki tesadüfen bakmıştır.

Ama o, kaşlarını çatıp aynı ciddiyetle cevap vermişti:

— Yok be Naci'ciğim, ben anlamaz mıyım dalgayı?.. Kız, hem beni daima oraya götürüyor, hem de daima oraya bakıyor.. Öyle olunca, bana Allahaısmarladık...

Önüme konulan karta bakarken, insan kafasının işleyiş hızına âdeta şaştım: Sizlerin belki dakikalardan beri okuduğunuz bu anılar, benim hafızamdan birkaç saniye içinde gelip geçmişti.

Gazino sahibinden, bu kırk yıllık dostumun hangi masada oturduğunu sordum. Gösterdiği masada oturan ta kendisi idi: Bembeyaz saçlarla bizim ellibeşlik emekli Kazanova.. Yanında da onyedi, bilemediniz onsekiz yaşında bir kızla... Gözgöze gelince, beni kucaklar gibi coşkun işaretlerle çağırmaya başladı. Yalnızdım. Kalktım, masasına gittim ve şapır şupur öpüştükten sonra gösterdiği koltuğa oturdum.

— Sana, küçük hanımı tanıtayım, dedi... Fazilet yâdigârı bu...

— Müşerref oldum bayan Yadigâr...

Beni, gıyaben de, şahsen de uzaktan tanıdığımı söyleyen o genç kız, nasıl güzeldi, size anlatamam... Güzel de değil, güzelin ötesinde bir felâket, bir zelzele, başka bir şey... İnsan, yangın yerinde Berbat Süleyman'la karşılaşsa altından kalkabilir ama, bunun altından kalkamaz...

İşte bu âfet, bana baktı, baktı, baktı da:

— Benim adım Yadigâr değil, dedi... Yadigâr benim hikâyemin ismi... Benim adım Leylâ...

Sustu, gözleri uzaklara daldı, gülümsiyerek konuşmağa devam etti:

— Geçenlerde bir tren yolculuğunda, şair Behçet Kemal Çağlar'la bir kompartımanda idik. Onun bütün ısrarlarına rağmen uyumak istiyordum ben, öylesine yorgundum. O ise keyfince oturmam için bütün şairliğiyle zorluyordu. Bir ara, trenimizin Gâvur dağını geçtiğini söylediler. Bir dakika sonra Behçet Kemal bana şu mısra'ları okudu:

Gel, bende güzellikten bir daha imtihan ol,
Gel, bağrıma sokul da kem gözlerden nihan ol,
Ey ceylân gözlü Leylâ, ürkme, bırak vahşeti,
Aştık Gâvur dağını, insaf et, Müslüman ol...

Tamam... Üslûp, ben Behçet Kemal'im diyor. Ama, şiirde onun zekâsından beklenmez bir mantık hatâsı var: Namus Gâvur dağının arkasında bitiyor da, zevk, sefa, fuhuş onun bu tarafındaki Müslümanlık diyarında mı başlıyor?

Leylâ Hanıma:

— Yok, dedim, bunu siz uyduruyorsunuz.. Benim bildiğim Çağlar böyle bir şey yazmaz...

Ama güzel kız yemini bastı:

— Vallahi ben uydurmadım beyefendi.. Behçet Kemal bey uydurdu.. Hattâ yol yorgunluğu ile iyi uyduramadığı için özür de diledi...

Cevap vermiye vakit bulamadan bizim Kazanova Mehmet atıldı:

— Sıkma kızı... Sıkma... İstersen dinle de ben onu sana daha iyi tanıtayım.

— Dinliyorum, tanıt...

Üçümüz de birer kadeh yuvarladıktan sonra hikâyeyi şöylece ondan dinledim:

— Geçenlerde bir gece, tam şimdi şu senin oturduğun yerde tek başıma dalmış gidiyordum. Bir garson geldi: «Fazilet Tertemiz» adında bir hanım sizinle azıcık konuşmak istiyor, dedi.

Allah Allah, benim tanıdığım sayısız kadınlar içinde pek öyle fazilet denecek, tertemizlerinden kadın yok ama, gelsin bakalım, konuşalım dedim.

Biraz sonra masama, garsonun önünde kırıta kırıta, sürtük emeklisi olmasına ramak kalmış, giyinişi, boyanışı ile o biçim bir kadın geldi.

— Affedersiniz diye sordu, İngilizce öğretmeni Mehmet bey siz misiniz?

— Benim...

— Bana sizi Yakup bey tavsiye etti, Yakup Çayhan bey...

O muzip it'i sen de tanırsın: Bizim meşhur Yakup... Parasız eğlenmenin yolunu dostlara azizlikler yapmakta arayan, kasası kilitli, kesesi mühürlü, meşhur milyoner Yakup... Sınıf arkadaşımız...

Bir köy, seçimlerde partilere tek oy vermedi... — Gazeteler —

— Maşallah, bahçeleriniz meyve, tarlalarınız mahsul dolu..
— Elbet bey, bizim köye politika girmez.. Biz seçim sandıklarını boş gönderdik!..

— Bildim... Bizim Karamelâ Yakup...

— Ta kendisi... Ben, yine onun bir numara yaptığını anladığım için, hiç bozmadan, Fazilet hanıma: Buyrun hânımefendi emriniz?.. dedim.

Bayan Fazilet Tertemiz:

— Efendim, dedi, Yakup beyin söylediğine göre, siz ince zekâlı, yumuşak kalpli, halden anlar bir beymişsiniz... Biz fukara insanlar olduğumuz için büyük sermayelerimiz yok. Bizim işimiz küçük kızlar, kadınlar üzerine dönüyor... Yakup bey: «Sen o kadarını söyle, ötesini o anlar» dedi.

Ben de işi pişkinliğe vurdum:

— Anladım efendim, dedim, buyrun siz istediğinizin ötesini anlatın...

Kadın ferahlamıştı, rahat rahat anlatmaya başladı:

— Efendim, şimdi buradaki Amerikalı'lar bu işlere, bizimkilerden çok fazla veriyorlar. Fakat biz onların dillerini bilmediğimiz için anlaşmamız zor oluyor. Yakup beyin dediğine göre siz bu dilin profesörüymüşsünüz. Üstelik halden de anlarmışsınız. Şimdi, sırası gelince ellerine tutuşturmak üzere bize şu yazıyı İngilizceye çevirmek için ne ücret istersiniz?

Önüme koyduğu kâğıtta şunlar yazılıydı:

«İngilizce bilmediğim için size söylemek istediklerini dilinize çevirttim. Onları lütfen okuyunuz. Teklifi kabul ediyorsanız: «Evet» mânasına başınızı üç kere önünüze sallayınız... İşinize gelmiyorsa, bu hareketin tam tersini yapınız...

Anlaşamadığımız takdirde, bana ödeyeceğiniz para, mütercime ödediğim iki dolarla, buraya kadar gidip gelmem vereceğim taksi ücretinden ibarettir.

Anlaştığımız takdirde akşam, kızı getirmemi istediğiniz saati bana parmaklarınızla sayarak gösterebilirsiniz.

Ben, anlaştığımızı farzederek, size şimdiden güzel eğlenceler, diler, bahşişimi lûtuf buyurmanızı rica ederim.»

Bekâr Yabancılara
Yardım Derneği Başkanı:
Fazilet Tertemiz

Kazanova Mehmet, bu satırları okuduktan sonra, sevimli pişkinliği ile güldü:

— Sen, şimdi o edepsiz Yakub'un bana oynamak istediği oyunu görüyorsun değil mi?.. Çaresiz, Tertemiz Hanıma: «Peki başkan hanımefendi, dedim. Ama, mademki siz bekârlara yardım derneği başkanısınız, o halde bu işe yardımınızı yerli vatandaşlarınıza lütfetmekle başlayın... İşte, ben de bekârım... Ben de yardımınıza muhtacım... Sizin küçük kız, Amerikalı'ya gitmeden önce bir de bana uğrasa siz ne kaybedersiniz?..

Doğrusu Fazilet hanımefendi akıllı bir kadınmış: Kızı ertesi akşam bana getirdi ve tercüme bedelini böylece peşin ödemiş oldu.

Kadehlerimizi dörtlerken, bizim ihtiyar kurt karşısında oturan enfes felâketi göstererek:

— O Faziletin getirdiği yadigâr Leylâ işte bu, dedi... Benden usanıncaya kadar, nikâh dairelerine bakıp bakıp içini çekmediği müddetçe başımın üstünde, gönlümün içinde, kollarımın arasında yeri var.

Kadehini, Leylâ'nın yüzüne Mecnun gözleriyle bakarak yudumladı ve:

— Birazdan, Yakub'un muzipliğine bol bol dualar ederek evimize gideceğiz: Gâvur dağını aşıp Müslüman olmağa...

Naci Sadullah Daniş

Nasrettin Hoca ile eşeği

Bir gün hoca kasabaya
Gidiyormuş... Oğlu yaya,
Kendi, eşeğine binmiş.
Biri der ki: ne hainmiş,
Şu koskoca herife bak!
Yaya yürüyor yavrucak!

⊙

Hoca: «bu söz pek doğru!» der.
Eşeğinden yere iner,
Hemen bindirir oğlunu,
Tutar kasaba yolunu..

⊙

Biri der ki: şu ihtiyar
Belki altmış yaşında var,
— Bugün hava sıcak pek de! —
Oğlu kurulmuş eşekte,
Babacığı kalmış yaya
Böyle şey de olur mu ya?..

⊙

Hoca yine: «pek doğru!» der.
Tekrar eşeğe biner,
Alır dizine oğlunu
Tutar kasaba yolunu..

⊙

Biri der ki yana yana:
Yazık zavallı hayvana,
İki kişiyi taşıyor,
Ne kahr içinde yaşıyor.

⊙

Hoca yine: «pek doğru!» der.
Tekrar eşeğinden iner,
Takar peşine oğlunu,
Tutar kasaba yolunu..

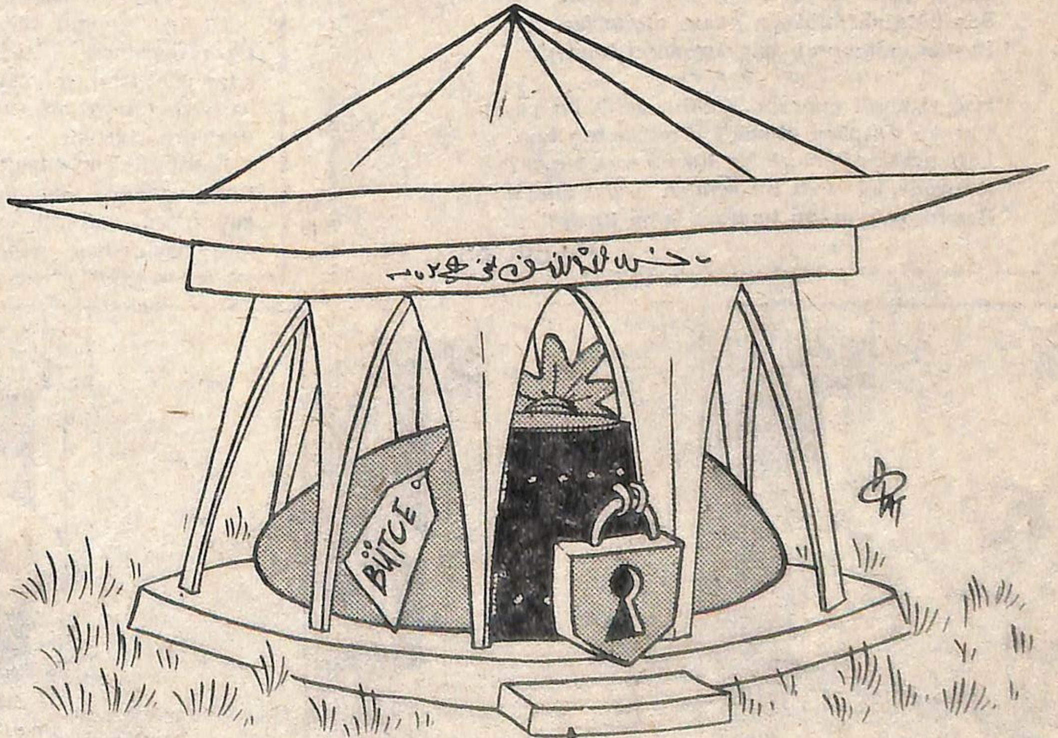
⊙

Biri der ki şunlara bak:
İkisi de bunun ahmak!
Eşekleri varken, yaya
Gidiyorlar kasabaya!..

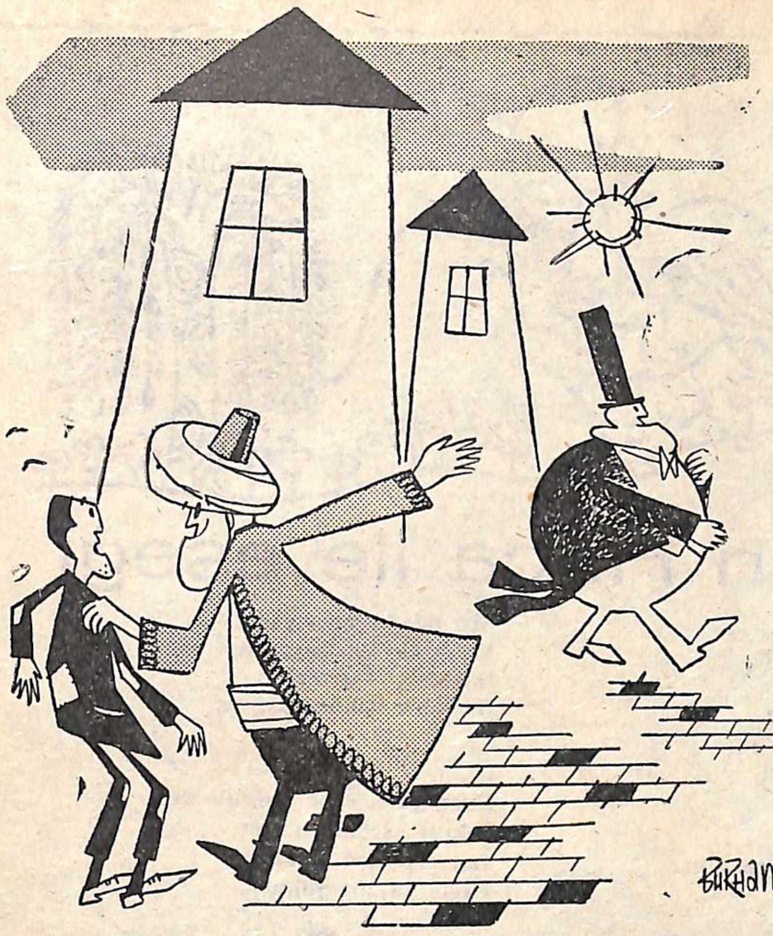
⊙

Hoca inceden inceye,
Dalar derin düşünceye..
Der ki yavaşça oğluna:
Bakma sağına, soluna,
Yürü, doğru kasabaya!
İşte böyle kalır yaya
Her söze kulak verenler,
Düşünmeden hak verenler!

Orhan Seyfi ORHON

Nasrettin Hoca'nın türbesi!

— Biliyor musun Hoca, seçimleri kim kazandı?
— Biliyorum evlât.. Yine o kazandı, sen kaybettin!..

Benden Bana!.

Saçların ağardıkça karardı gitti şansın,
Seni herkes perişan bir şair diye ansın!
Çok fırsatlar kaçırmış derbeder bir insansın,
Bilmedin şimdiye dek ne sıra, ne de sayı:
Başına çalıyorsun bayram sonu kınayı!

* * *

Hiçbir dalda durmadın sen ey akılsız moruk,
Sabırla bugüne dek olurdu helva koruk!
Sarmış politikada ortalığı dalkavuk,
Kalmadı piyasada geçer akça bir dayı,
Başına çalıyorsun bayram sonu kınayı!

* * *

Olamadın ne bir şef, ne başkan, ne de müdür,
Âleme şapur şupur,bize yarabbi şükür!
Zalim felek hükmünü her ne yapsan, yürütür,
Sen hâlâ sürünürsün adam olmuşken ayı:
Başına çalıyorsun bayram sonu kınayı!

* * *

İşte kıdemli gençsin.. Geldin artık bu yaşa,
Vursan da para etmez kafanı taştan taşa,
Lâfı uzatma, yeter! Ne lüzum var tıraşa?
Dünyada kalmadı mı senden başka enayi:
Başına çalıyorsun bayram sonu kınayı!

Hamdi AKALIN

Hoca ile karısı

Nasreddin Hoca kırk yıllık evlidir. Eh, kırk yıl bir arada yaşayan karı kocanın biribirine söyleyecek ne hayat hikâyesi kalır ki?..

Bir akşam yemekten sonra karşı karşıya oturmuş susarlarken, kadıncağız sessizlikten bunalır anlaşılan. Kocasına sorar:

— Bizim şu karşıki komşu bakkal Ali efendi ne iş yapar?

Hoca ters ters güler:

— Bakkal dedin ya hanım!

Kadın pek bozulmaz:

— Affedersin hoca, der, adı nedir diye soracaktım...

Hoca, gülümsemesiz terslenir:

— Ali efendi dedin ya hanım...

Kadıncağız hafiften bozulur, ama kurtulmak için yine bir çare bulur:

— Kusura bakma hoca, der, nerde oturur diye soracaktım...

Hoca, büsbütün terslenir:

— Karşıki komşu dedin ya hanım!..

Artık çaresiz kalan kadıncağız, sesi sitem dolu, suçu kırk yıllık kocasına yükleyip kurtulur:

— Aman efendiiii, seninle de oturup iki lâkırdı edilmez!

Not: Bu fıkra da politika hayatımızla; ekonomik durumumuzla, tarım işlerimizle ilgili değildir. Ne Nasreddin Hocayı şuna benzetiniz, ne karısını buna... Yoksa, benzeyenleri değil, benzemeyenleri saymak daha kolay olur!

Ziyafet çorbası

Hocayı, zengin bir komşusu ramazanda iftara dâvet eder. Eh, iftar sofrası bu, hoca başlar hayal etmeye: Etler, börekler, tatlılar...

Bakır sininin etrafına dizilinir, uzayan son dakikalar sayılırken, karşıki minarede ezan başlayınca, ortadaki büyük kâsenin kapağı kalkar ve hoca, kaşığı daldırır çorbaya...

Bre aman!.. nefis bir düğün çorbası beklerken hocada ağız burun biribirine karışır... Kaşığı öfkeyle bakır sini üstüne fırlatan hoca ev sahibine sorar:

— Bu ne çorbası?..

— Isırgan çorbası hocam...

— Ne var içinde?

— Isırgan otu.. Su...

— Başka?

— Bir tutam da un...

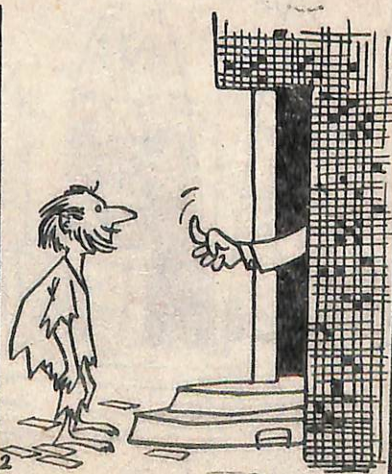
— Sen şu bir tutam unu çıkarabilir misin?

— Ne olacak?

— Ben bu çorbanın içine tüküreceğim!

Not: Bu fıkra siyasî değildir. Hatırımıza, birkaç kişi çıkarıldıktan sonra içine tükürülecek listeler, topluluklar gelmesin!

Yazısız

HOCANIN ÖĞÜTLERİ

Adnan Veli

BÜYÜK çınarın dibindeki hasır iskemlelerden birine, bir ayağını altına alarak oturmuş, önüne koydukları sapsız fincandan, kahvesini yudum yudum içiyordu. Eşeğini de biraz ileride, derenin kenarındaki ince kavağa bağlamıştı.

Köylüler çepeçevre Hoca'nın etrafına toplanmışlardı. Kimi bir iskemleye ilişmiş, kimi, çayırın üstüne oturmuştu. Nasreddin Hoca:

— Ben buraya gelmeden önce, Kadirler Köyüne de uğrayıp bir ayran içmek istedim ama, bizim hayvan, yokuşu çıkmıya razı olmadı, dedi. Onun için doğru buraya geldim. İyisiniz inşallah çocuklar?..

Köylülerden Kel Musa:

— Sağol Hocam, dedi. Senin eşek de emme antika eşekmiş haaa!.. Sen ona gumanda ideceğine, o sana gumanda idiyor. Eşşek didiğin yokuş da çıkar, bayır da çıkar..

Hoca gülümsedi:

— Bu sıcak havada, hiçbir eşek yokuş çıkmıya razı olmaz. Sen eşek olsan, razı olur musun Musa?..

Köylüler, hocanın lâflarına gülüşüyorlardı. Bu sırada, kavağa bağlı hayvan, kulaklarını dikip anırmıya başladı. Hoca, Musa'ya döndü:

— Gücendiriyorsun hayvanı, dedi. Git şuna, iki lâkırdı söyle de sussun.

Sonra lâfı değiştirmek için öte tarafa döndü:

— Eeee, demek sizin köye de kahve gelmiş?.. dedi. Bir iki ay kadar hasretini çekmiştim kâfirin.. Ama şimdi bulunuyor zaar..

Yavşak Zihni atıldı:

— Burada da yoğudu da, onbeş gün öncesi meydana çıktı Hocam..

— Biliyorum, biliyorum.. Beyrut'tan getirmişler hasbayı.. Geçende Vali beyden bir dâvetiye almıştım. «Beyrut'tan gelecek kahveyi karşılama töreninde mızıkanın başında sen yürü!..» diye yazılı idi içinde.. Ama bizde gaile mi ararsın?.. Kısmet olup da karşılama törenine gidemedim..

— Canın sağ olsun Hoca.. dediler.. Hoca tekrar:

— Eeeee, söyleyin bakalım, dedi. Bu seferki seçimlerde kimlere oy verdiniz?..

Uzun Hüseyin söze karıştı:

— Biz tüm, Alican'ın partisine attık, dedi. Emme Edalet'in adayı kazandı.

Hoca:

— Yooo, öyle zannetmeyin, diye cevap verdi. Adaletin adayı kazandı diyorsunuz ama, bana kalırsa daha kazanmadı. Seçimin üstünden üç ay geçtikten sonra kazanmıya başlıyacak. Ondan sonra da boyuna kazanacak.. Ticarette kaide budur..

Uzun Hüseyin:

— İyi ama Hocam, dedi, biz siyasetten gonuşuyoz, sen ticaretten gonuşuyon.. ·

Nasreddin Hoca gülümsedi:

— İyi ya evlât, ikisi de ayni şeydir, dedi. «Ticaret» derken sonunda «et» vardır. «Siyaset» derken de sonunda «et» vardır. Onun için böyle işlere «Et» li işler denir. «Vaat», «Ahde Sadakat», «Feragat» gibi işlere de «at» lı işler denir. Seçimden öncesi «atlı işler» dir. Seçimden sonrası da «etli işler» dir. Hepiniz bilirsiniz. Seçimden önce köy köy dolaşmak için «cip» ler dolar. Seçimden sonra da «cep» ler dolar. Bakın size bir nasihat vereyim. Vaktiyle Hoca Nasreddin, bizim köye uğramıştı da, büyük çınarın altında hepimize öğüt vermişti dersiniz:

Bunun şimdiki adı seçim,
Seçilenlerin derdi geçim,
Seçimden önce, canım cicim,
Seçimden sonra o biçim,
Eninde sonunda hapı yutan,
Benim zavallı kıçım!

Köylüler, Hocanın öğüdüne kahkahalarla gülüyorlardı. Onu dinliyenlerden Hacı Nazmi sordu:

— Hocam, Kıbrıs'taki Kâfir papaz, gene işi azıtmış. Bu işin sonu nireye varcek?..

Hoca sakalını sıvazladı:

— Eceli gelen köpek, cami duvarına işermiş derler ya.. Papazın da başına gelecekler var herhalde..

— Yahu Hocam, geçende gazata yazmışıdı. Dur bakıyım, ne deyordu?.. Haaa, deyordu ki «Papazın lâfları üzerine İsmet Paşa'da büyük aksülâmel olmuş» diye yazıyorudu.

Hoca gülümsedi:

— Onu yazan gazete yanlış yazmış, dedi. Asıl İsmet Paşa'nın lâfları üzerine, papaz amel olmuş..

— Peki Hocam.. Bu papaz herifine Piskopos diyorlar. Ne demiye geliyor piskopos?..

— Yahu evlât, dedi Hoca.. Herif Kıbrıs'ta bu kadar cinayet işledikten, bu kadar mâsum insanı öldürttükten sonra, hâlâ Temiz-kopos olacak değil ya.. Elbette pis-kopos olacak...

Hoca'nın her lâfı üzerine, kalabalıktan bir kahkaha yükseliyordu. Muhabbet uzasın diye, Köylülerden Yalınkat Ramazan:

— Hocam, dedi. Allahasen bi gayfe daha iç.. Şükür gayfemiz bol..

— Yooo, istemem, dedi Hoca.. Allah ziyade etsin... Kahveyi severim ama, sık sık içmem.. Eğer bir hayır duası almak istiyorsan, bana bir soğuk su getirtiver..

Ramazan'dan önce Uzun Hüseyin, derenin gölgeli yerinde suya gömülü duran testiye seğirtti. Kıbrıs konusuyla, en çok Hacı Nazmi ilgileniyordu.

— Hocam, kusura bakma, dedi. Senin başını ağrıttım ama, bir daha da böyle senin gibi görmüş geçirmiş bir adamı nereden ele geçireceğiz de akıl danışacağız?..

Hoca:

— Estağfurullah, dedi. Bizim etimiz ne, budumuz ne?..

— Bir lâf daha sorayım mı sana, müsaade idersen?..

— Sor bakalım, sor..

— Şu Mısır padişahı Nâsır'ın Kıbrıslı papaza bir vapur dolusu uçak verdiği doğru mu?..

— Doğru...

— Top verdiği?

— O da doğru...

— Tank verdiği...

— Hepsi, hepsi doğru...

— Pekiiiy, neye veriyor bunları yabanın gâvuruna?..

— İsrail'den korkusundan... Bir harp olunca yahudilerin eline geçmesin diye!

Köylüler gene kahkahayla gülmiye başladılar. Hoca Uzun Hüseyin'in getirdiği bakır kupa ile, kana kana, iki bardak su içti. Sonra yerinden kalkıp:

— Eeeeeh evlâtlar, dedi. Size doyum olmaz.. Eğer bir gün gene yolum bu taraflara düşerse, acı biberli bir tarhananızı yerim işallah. Hadi şimdi Allahaısmarladık. Hepiniz selâmetle kalın..

Köylüler Hocanın ellerini teker teker öptüler. O gene her zamanki gülümser haliyle, ince kavağa bağlı eşeğini çözdü. Besmelesini çekip hayvanın üzerine atladığı gibi tıkır tıkır yola koyuldu.

Adnan VELİ

Hocanın şakalarından:

— İçinde gitme de, nerede gidersen git!

Akbaba Yayınları

PORTRELER
Yusuf Ziya Ortaç

İsmet İnönü
Yusuf Ziya Ortaç

KERVAN
Orhan Seyfi Orhon

Bir Rüzgâr Esti
Yusuf Ziya Ortaç

GÖÇ
Yusuf Ziya Ortaç

Gün Doğmadan
Yusuf Ziya Ortaç

Gönülden Sesler
Orhan Seyfi Orhon

Dağıtan: **Akbaba Turizm Bürosu**

Galatasaray helâsı

İsa'nın doğuşundan bir milyon yıl kadar önce, Taş Devri sonlarına doğru, o zamanın imarcı valilerinden Gagavuanda Zubor tarafından yaptırılan bu helâ, bu güne kadar olduğu gibi muhafaza edilmiş dünyanın sayılı mimarî eserlerindendir. Turistlerin Galatasaray helâsına özel bir ilgi göstermelerinin diğer bir sebebi de helânın duvarındaki aynanın Mısır seferi sonunda Sezar'ın sevgili Kleopatra'ya hediye ettiği ayna olmasıdır. Tarihçi Hammer'e göre, bu ayna Kleopatra'ya Nakliyat Şirketi tarafından sağlam teslim edilmiş olmakla beraber, Kleopatra bir gün sabah tuvaletini yaparken kapıdan içeri çapkın Mark Antuvan'ın girmesiyle heyecanlanıp yere düşürmüş, ayna yere düşüp de kırılınca hüngür hüngür ağlamağa başlayan Kleopatra'yı Antuvan teskin edinceye kadar yani akla karayı seçmiş. Zira Kleopatra'yı yatıştırmak deveye hendek atlatmaktan güçmüş o zamanlar. Şimdi olsa, pöh..

Galatasaray helâsı aynasının bir özelliği de bu aynaya bakan kadınların tıpkı Kleopatra'ya benzemeleridir. Ama helâ erkeklere mahsus olduğundan hiçbir kadın Kleopatra'lığını görememiştir, yazık..

Galatasaray helâsı turistlere ilk açıldığında, helânın duvarına dikilmiş duran arkası dönük adamları görenler, şırıltı seslerini de duyunca helânın helâ olduğunu anlamayıp ağlama duvarı sanmışlarsa da biraz sonra düştükleri turistik tarihsel hatâyı anlayıp yerin dibine geçmişlerdir.

Taş devrinden kalma maşraba ile diğer kıymetli şeylerin çalınmaması ve turistlerce zarar verilmemesi için gece gündüz helâyı beklemekte olan helâ bekçisi Rüstem her ne kadar Taş Devri'nden kalma sanılıyorsa da bu yanlıştır. Rüstem yirminci yüzyıl vatandaşıdır ve yirminci yüzyıllığı nüfustan da tasdiklidir.

Galatasaray helâsını gezmek, görmek, Rüstem'den her türlü izahatı almak parasızdır. Haftanın bütün günleri Belediyece açık tutulan bu Taş Devri kalıntısı sanat eserinin mimarı Taş Devri'nin ünlü mimarlarından Ubona Oho'dur.

Beyazıt Meydanı

Yeryüzündeki bütün meydanların en meydanlarından olan Beyazıt Meydanı, cariyelerinden birinin Sultan Beyazıt'a «sür atını meydana gel» şarkısını söylemesi üzerine atını sürecek meydan bulamayan Beyazıt'ın âni emri ile otuz iki saat içinde imar müsaadesi falan alınmadan, kaçak olarak yapılmıştır. Beyazıt Meydanı'na turistlerin olağanüstü bir rağbet göstermeleri, med ve cezir olayının meydanda hayret edilecek kadar sık meydana gelmesindendir. Med ve cezir olayına çok iyi uymuş olan Beyazıt Meydanı yılda birkaç defa alçalıp yükselerek herkesi hayretler içinde bırakır ve bu yüzden dünyanın sekizinci harikası sayılmağa hak kazanır. Sultan Beyazıt zamanında sadece bir defa yapılan bu meydan son yıllarda o kadar çok yapılmıştır ki, tutulan istatistiklerden anlaşıldığına göre, bu kadar fazla yapıldığı halde yine de yapılacak olan bir meydan daha yoktur. Yani nasıl anlatmalı, insanın dili dönmüyor, bu Beyazıt Meydanı hep yeniden yapıldığı halde yine bozulup yeniden yapılır.

Bütün İstanbul hemşerilerinin «artık tamam, Beyazıt Meydanı yapıldı» diye rahat nefes aldıkları sırada bir de bakılır ki Beyazıt Meydanı meğer yapılmamışmış. Haydi bakalım, meydan baştan yapılır. Yahu ne yaptınız, siz meydanı yapmamış mıydınız? diye sorulsa da, yapmıştık ama geçen yıl yapmıştık, bu yıl daha hiç yapmadık ki diye cevap verilirse ne denebilir?

— Güneş altında yandık yahu, denize girse de biz de biraz serinlesek!

Pierre Loti'nin kahvesi

Eyüp Sultan'ın sırtındaki Pierre Loti'nin kahvesi Pierre Loti adında yaşlı bir Fransızın işlettiği turistik belgeli bir kahvedir. Aziyade adında bir kıza vurulup aşkına karşılık göremeyen bu Fransız, hayata küserek «bana artık mezarlıklar yaraşır» deyip buraya çekilmiş ve kahveyi açmıştır. Kahvelerini höpürdeterek bu sırtlardan aşağı bakan turistler, manzaranın güzelliği karşısında kendilerini kaybetmemelidirler. Çünkü bayır çok dik ve her türlü kazaya elverişlidir, ama mezarı boldur.

Her Perşembe akşamı Eyüp Sultan Vokal Grubu tarafından kahvehanede verilen konser keyifle dinlenir. Eyüplü dansöz Rıfkıye'nin mezarlığa karşı yaptığı «ölüm dansı» kahveye ayrı bir tad kattığından dans sırasında bütün sade kahveler şekerli olur ve turistleri son derece şaşırtır. Pierre Loti'nin işlettiği kahvede kahveden başka gazoz bile bulunur. Kahvede yapılan heyecanlı tavla müsabakaları turistik gezintilere ayrı bir renk ve canlılık katar ve turistler için çok çekici eğlencelerdendir. Tavla müsabakaları sonunda kazananlara lokumları törenle ve alkışlarla dağıtılır. Turistik gün böylece neşe ve coşkunluk içinde sona erer ve akşam olur.

Gülhane Parkı hayvanat bahçesi

İstanbul'un ve Orta Doğu'nun en büyük hayvanat bahçesi sayılan Gülhane Parkı'ndaki hayvanat bahçesi özellikle görülmesi gereken turistik yerlerdendir. Dünyanın hiçbir hayvanat bahçesindeki hayvanlar buradaki hayvanlar kadar ağırbaşlı, ciddi ve düşünceli değildirler. Bahçede halsiz, düşüne düşüne filozof haline girmiş bir arslan, melânkolik iki maymun, açlıktan oturduğu yere çöküp kalkamayan bir ayı ile boynuzları kurumağa yüz tutmuş bir de geyik bulunur. Bunlara yiyecek ancak karne ile verildiğinden ve kemerleri sıkmaları tavsiye edildiğinden, başka bir hayvanat bahçesine nakledilmeleri için verdikleri dilekçeye bugüne kadar cevap çıkmamıştır. Bu gidişle çıkacağı da yok, hayvanlar orada karşılarına geçip bakan insanlara dargın, açlıktan kuruyup gidecekler.

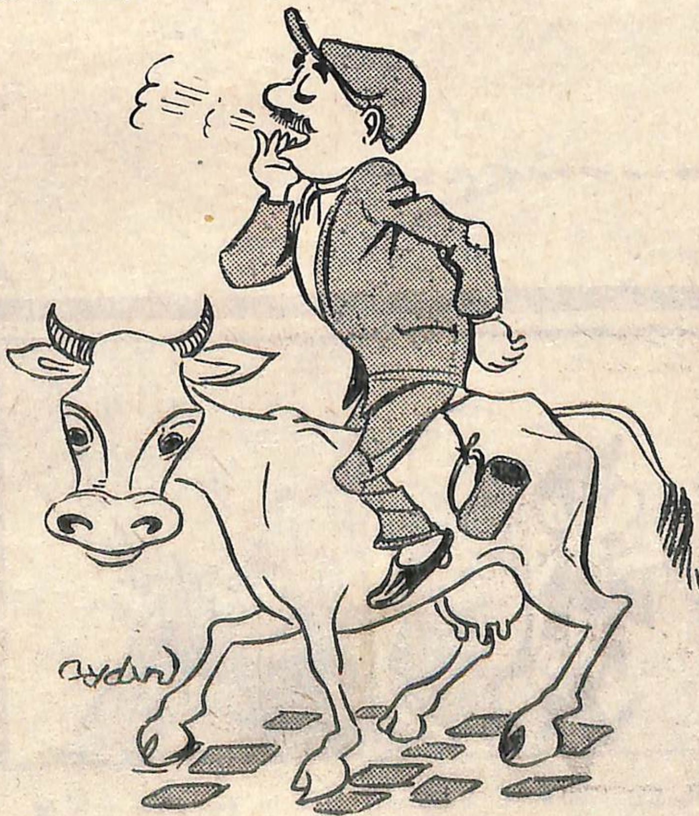
Kurbağalıdere sandal sefaları

Bu sefalar, İstanbul'un en turistik deresi Kurbağalıdere'de «emrimize âmâde» işte üç çifte kayıklarla ve sevgililerle sürülür. Özellikle ay ışığında nihavent makamında çekilen küreklerle ve «mehtaabı sürükledik sularda» şarkılarıyla yapılan bu gezintilerin tadına doyum olmaz yaz geceleri.

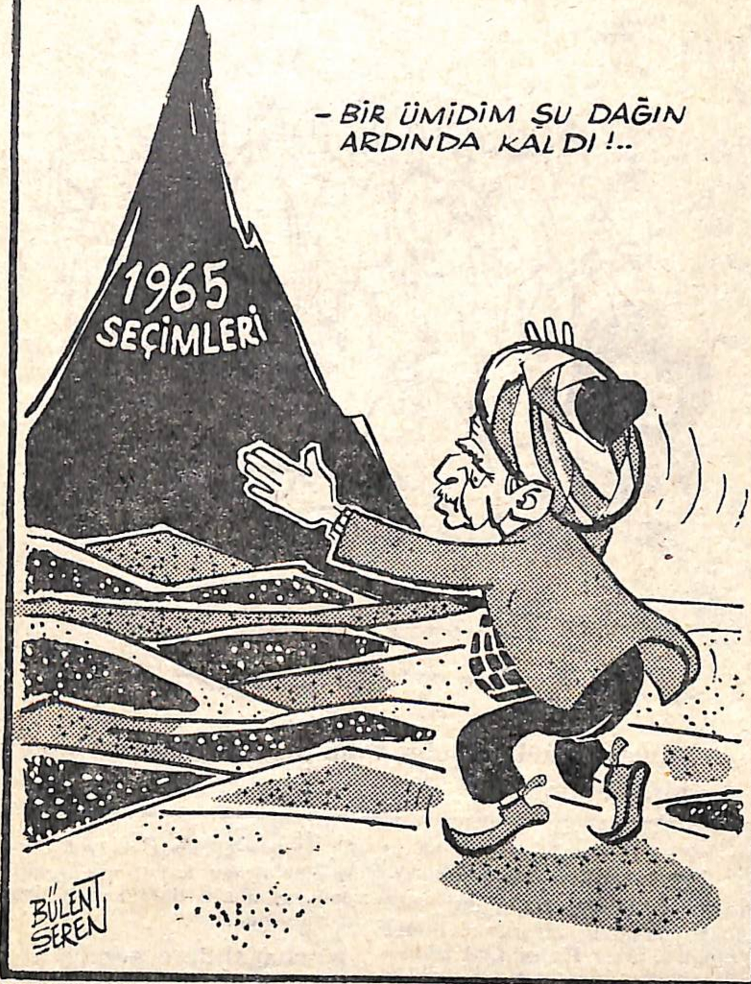
Mehtab sularda sürüklenirken sevinçten neye uğradığını şaşıran turistler, çığlıklar içinde küreklere daha fazla asılır ve birbirleriyle yarışmaktan kendilerini alamazlar. Yarışın sonunda kayıklardan çıkıp Kurbağalıdere çayırında kurbağa seslerini dinleyerek kendinden geçen ve yorgunluklarını çıkaran turistler, bu sefalı gezintinin hâtırasıyla yaşamak üzere sabaha karşı otellerine dönerler.

Receb'in yeri

Kumar oynamağa meraklı turistlerin bu ihtiyacını karşılamak için Topanede açılan «Receb'in yeri» kumarhanesine yalnız yabancı uyruklu kimseler girebilir. Kapıdan içeri girerken her turistin pasaportunu göstermesi, ayrıca turistten başka bir şey olmadığını iki tanıkla ispat etmesi, mahalle muhtarından tasdikli ikametgâh senedini de göstermesi gereklidir. Bu muameleleri tamamladıktan sonra içeri alınan turist artık kumar oynamağa elverişli duruma girmiş sayılır. «Receb'in yeri»nde barbut, altmışaltı, cimdallı, papaz kaçtı, pişpirik oynanır, kılıç kesilir. Kumar oynanırken hile yapmağa kalkan turistlerin pasaportlarına «utanmaz herif» damgası vurulup derhal kapı dışarı edilirler. «Utanmaz herif» damgasını yiyen turistler bir daha «Receb'in yeri»ne imkânı yok ayak basamazlar. Üstelik kumar oynamak zevkinden mahrum kaldıkları gibi mahzun da olurlar. Bu sebeple kumar tutkusu kuvvetli olan turistlerin «Receb'in yeri»nde hiç hile yapmadan, dürüst bir şekilde kâğıt oynamaları ve zar atmaları gerekir. Yoksa kendileri bilir.

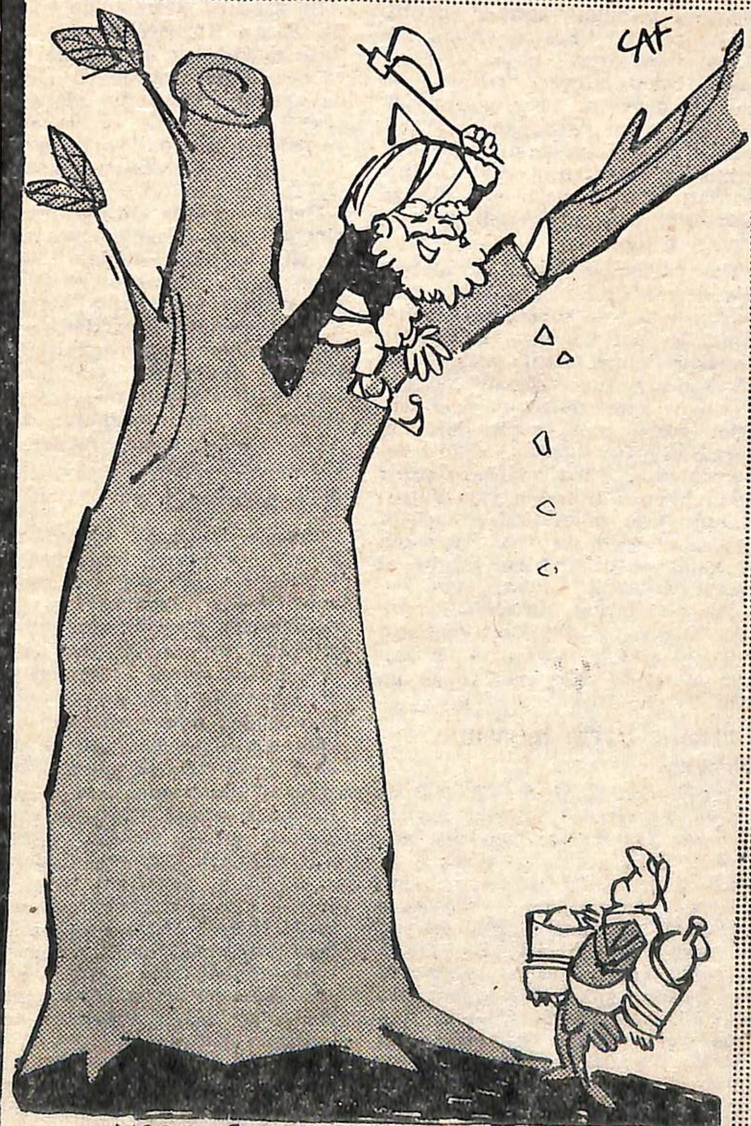
— Halis süüüüt!..

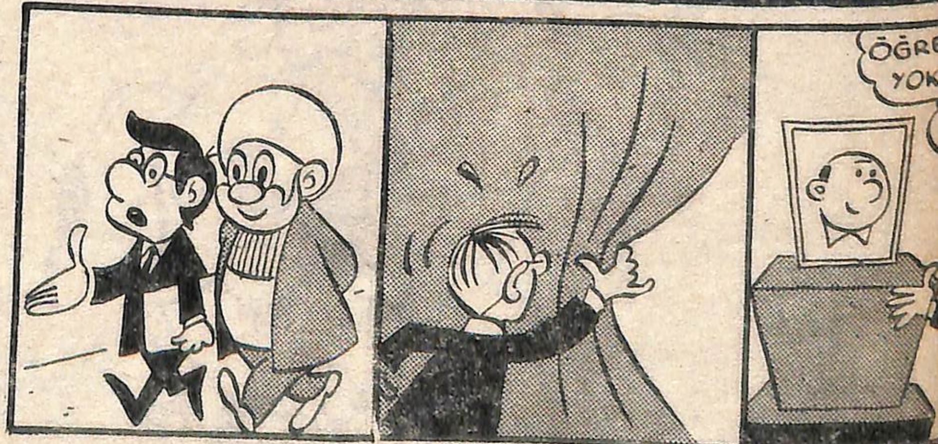
GÜNÜN Olayları H

–C H P BÖYLE ATAR...
A P BÖYLE ATAR...
HOCA DA BÖYLE ATAR!

–YOOO... İNSAN HAYATTA BİNDİĞİ DALI BİR KERE KESER...

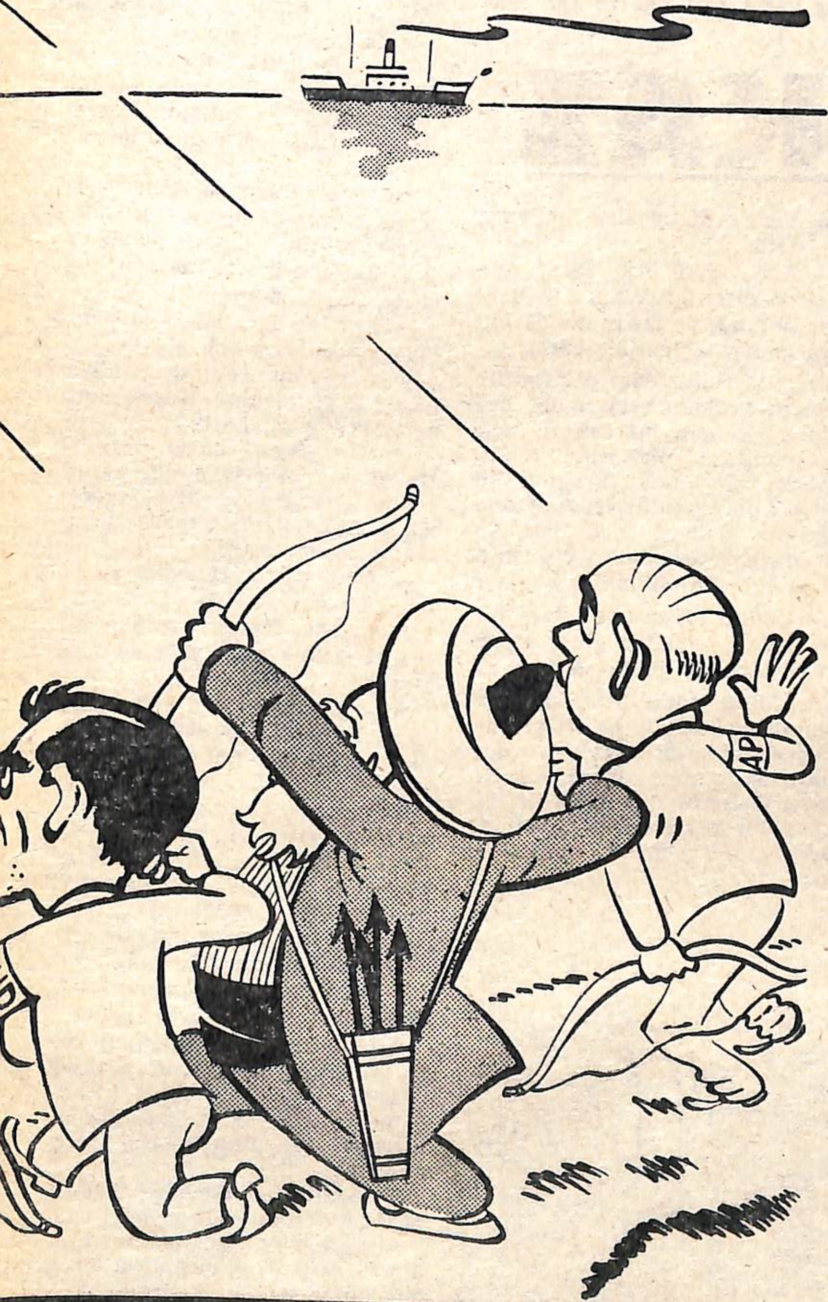

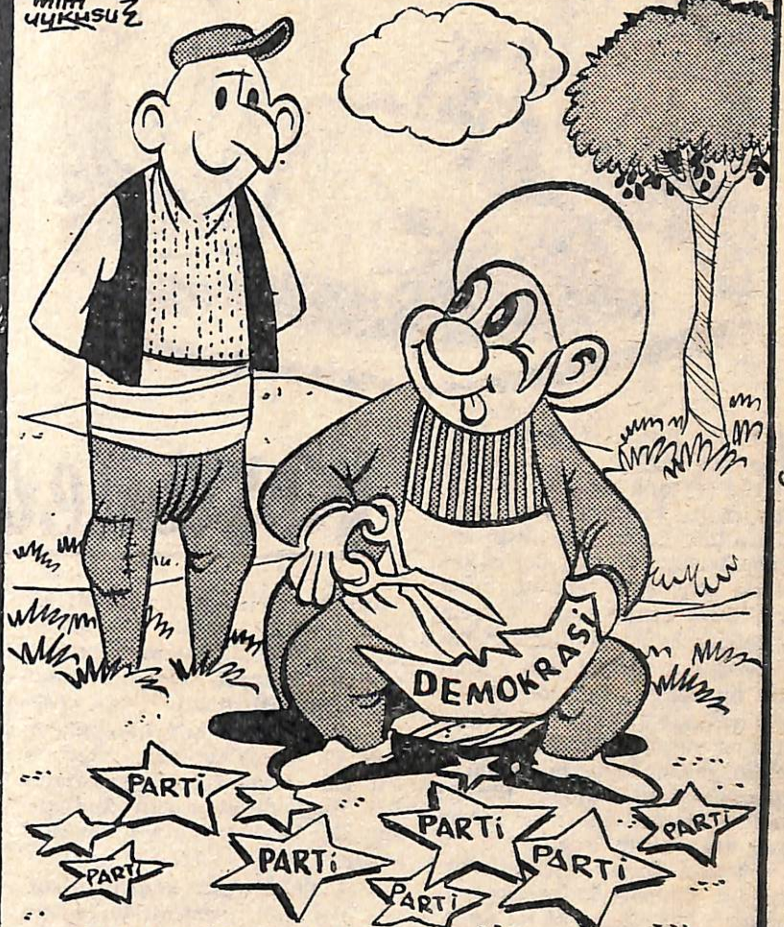
– Şimdiki yetkililer, eskilere göre çok daha açık, çok daha doğru konuşuyorlar Hocam...

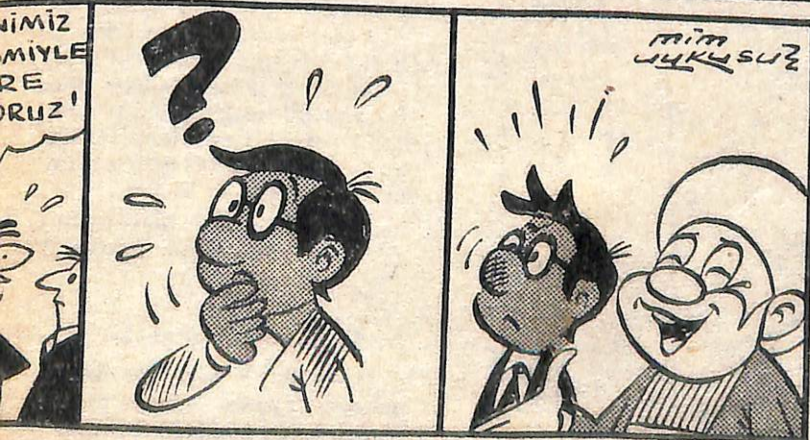
... Örneğin, geçenlerde orta öğretim konusunda Milli Eğitim Bakanı bazı açıklamalar yaptı.

... Ortaya koyduğu 1950 de liselerde men varken, düşmüş...

CANIN alayları

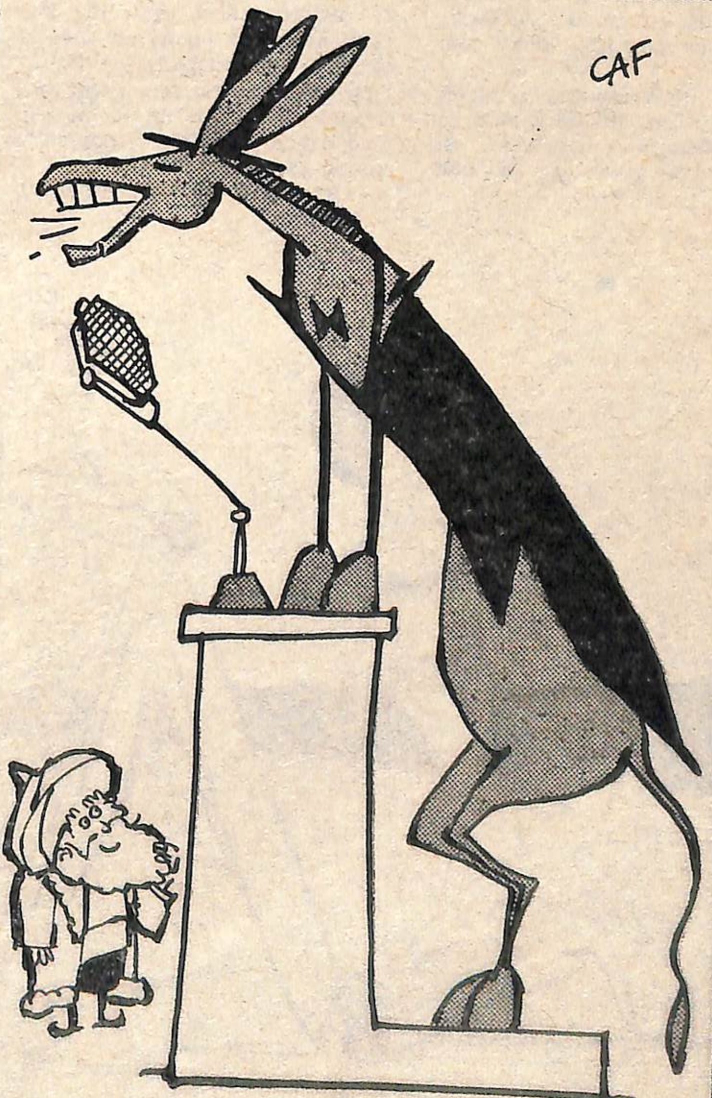

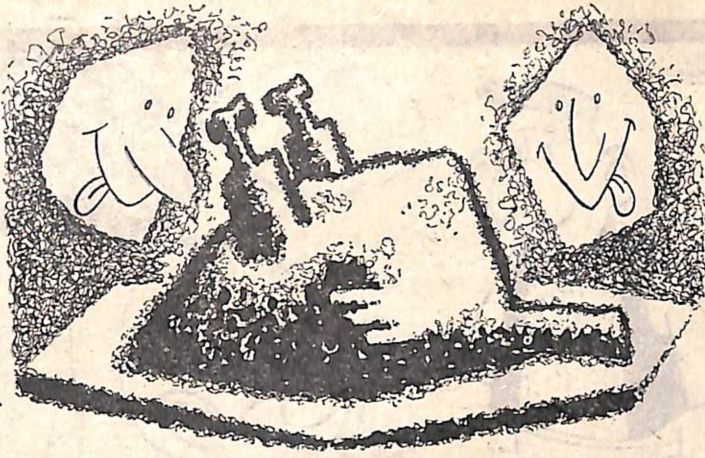

k şu: öğret- 1800 e

... Korkunç bir durum bu... Şimdi düşünüyorum: Bu öğretmensiz gidişle ileride ne olacağız?

Hoca — Ne olacağımız malûm: Okumadan âlim, yazmadan kâtip!..

Kestaneli KAZ

FRİTZ Blitz aslında fena adam değildi, ama arada bir şeytana uyar ve bir zavallı bulup kandırabilirse bundan müthiş gurur duyardı. Bu yüzden başının sık sık derde girdiği de oluyordu ama o buna pek aldırış etmiyordu. Meselâ bir defasında üç günlük bir hapis cezasına çarpılmıştı. Ona kalsa bu cezayı yemezdi ya, Allah tarafından sezgi ve duygu yoksunu yaratılmış avukatı Dr. Beck'in yaptığı aptalca müdafaa doğurmuştu bu sonucu. Bir de üstelik utanmadan bir moral konuşmsaı yapıp ona:

— Azizim Blitz, demişti; bir daha bir kimseyi kafese komak isterseniz iyice aptal birini seçin, zira biraz akıllı olan kimseler için siz yeter derecede akıllı değilsiniz!

Fritz bu üç günü «içerde» zahirî bir sükûnetle geçirdiyse de avukatının bu imalı lâflarına bozuldukça bozuldu; kendi kendine:

— Bu uydurmasyon adaletçi, Allah bilir kendini ne keskin zekâlı biri sanıp duruyordur!.. diye söyleniyor çıkacağı günü bekliyordu.

Hasılı Fritz, üç gününü tamamladıktan sonra her sabah adliye koridorlarını arşınlamağa başladı. Nihayet beklediği fırsat çıktı. Bir sabah kuytu bir köşede gazetesinin arkasına gizlenmiş, Dr. Beck'in arkadaşlarına bir gün evvelki çok heyecanlı briç patisini anlatışını dinliyordu; Dr. Beck bir ara hikâyesini kesip:

— Çocuklar saat kaç? diye sordu. Ben kol saatimi bu sabah konsolun üzerinde unutmuşum da...

Konuşmaların bundan ötesi Fritz'i kat'iyen ilgilendirmiyordu. Derhal pazara gidip ciğeri ile birlikte güzel yağlı bir kaz satın aldı; kaz ciğeri en sevdiği «or dövr»lerden biriydi Fritzin... Dr. Beck'in kapısını çalıp, şık hizmetçi kıza, Dr. un sayın eşini görmek istediğini söylediği zaman saat tam oniki idi:

— Dr. Beck bu kazı gönderdi, dedi, bir müşterisi hediye etmiş kendisine... Ayrıca, bu sabah telâşla konsolun üstünde unuttuğu kol saatini de göndermenizi rica etti...

— Ah, tabii her zamanki dalgınlığı...' diye genç kadın gülümsedi ve hayranlıkla semiz ve şahane manzaralı kazı gözden geçirdi.

— Dr. Beck ayrıca tembih etti.. diye Fritz devam etti, mümkünse yarın öğlene kazın hazır olmasını, zira yemeğe bir misafir geleceğini ve bu misafirin bilhassa kestane ile doldurulmuş kaz kızartması ve kaz ciğerini çok sevdiğini size bildirmemi istedi...

— Aha... dedi Frau Beck, muhakkak direktör Blum'dur. İşte saat burada, şu iki mark da buraya kadar zahmetiniz için...

Fritz teşekkür edip çekti gitti.. Sayın avukat saat ikide eve geldiği zaman bu kaz ve saat hikâyesini öğrendi tabiî. Akıllı karısını bir dolandırıcının bu kadar kolay kandırıvermesi onu öfkeden deliye çevirmişti. Ya 400 mark değerindeki altın Omega saati... Karısı teselli etti:

— Canım üzülme, şu kaza bir bak hele! Onu bir güzel kızartıp kestane ile dolduracağım...

Dr. Beck, tabiî hırsızlığı derhal polise bildirdi ve ertesi gün adliyede etrafını çeviren arkadaşlarına olanı biteni anlattı. Hepsi de nazik bir ifade ile, fakat gülmelerini zor tutarak, ne kadar üzüldüklerini bildirdiler ve:

— Çok enteresan bir vak'a ama ayni zamanda Dr. Beck; dediler; nihayet senin kendi paranla sana vekâlet ücreti ödeyebilecek bir müşteri çıktı karşına...

Bu ara zavallı Frau Beck, kan ter içinde, bu pahalı kazı süslemeğe çalışıyordu. Evin içinde iştah kamçılayıcı bir koku dalgalanıyor ve kadıncağız altın gibi kızarmış kazın üzerinde yağı gezdiriyordu ki hizmetçi kız neş'e ile sıritarak mutfağa girdi:

— Frau Beck, dedi; hırsız yakalanmış nihayet! Dr. Beck bir adam göndermiş kazı istetiyor...

— Allah Allah, kazı ne yapacakmış kocam, delil mi?

— Hayır, fakat polise göre bu kaz mutlaka zehirli imiş. Bu bir eski müşterinin intikam tuzağı olabilir diye düşünüyorlarmış poliste...

Bu lâfları duyunca Frau Beck, ancak parmaklarının ucu ile dokunarak kazı derhal paket etti ve kapının önüne kadar taşıdı ve bekleyen adama:

— Hey büyük Allahım neler oluyor, diye söylendi, alın şu cenabet hayvanı elimden; böyle alçaklık görmedim. Hırsız saati geri vermiş mi bari?

— Evet sayın bayan vermiş! Dr. Beck, çok memnun ayrıca selâm söyledi ve öğle yemeği için sadece sütlü papara hazırlamanızı rica etti...

— Olur olur... Hele siz şu lânet kazı götürün de...

Ve bahşiş olarak verilen bir markı cebine atan yabancı kazı alıp gitti.

Bir saat sonra eve gelip karısının bu yeni ahmaklığını öğrenen Dr. Beck küfretmeğe başladı:

— Güzelim, saat gitti, kaz kızartması gitti, üstelik öğle yemeği diye önüme ömrüm boyunca nefret ettiğim sütlü paparayı koyuyorsun!..

— İyi ama sen ısmarladın.. diye karısı ağlamaya başladı...

— Ben mi ısmarlamışım! Hâlâ ayılmamışsın sen be kadın...

Ve çaresizlikten tükenmiş bir halde hemen oracıktaki koltuğa çöktü.

Beri yanda Fritz son derece memnun ve mütebessim misafirlerine:

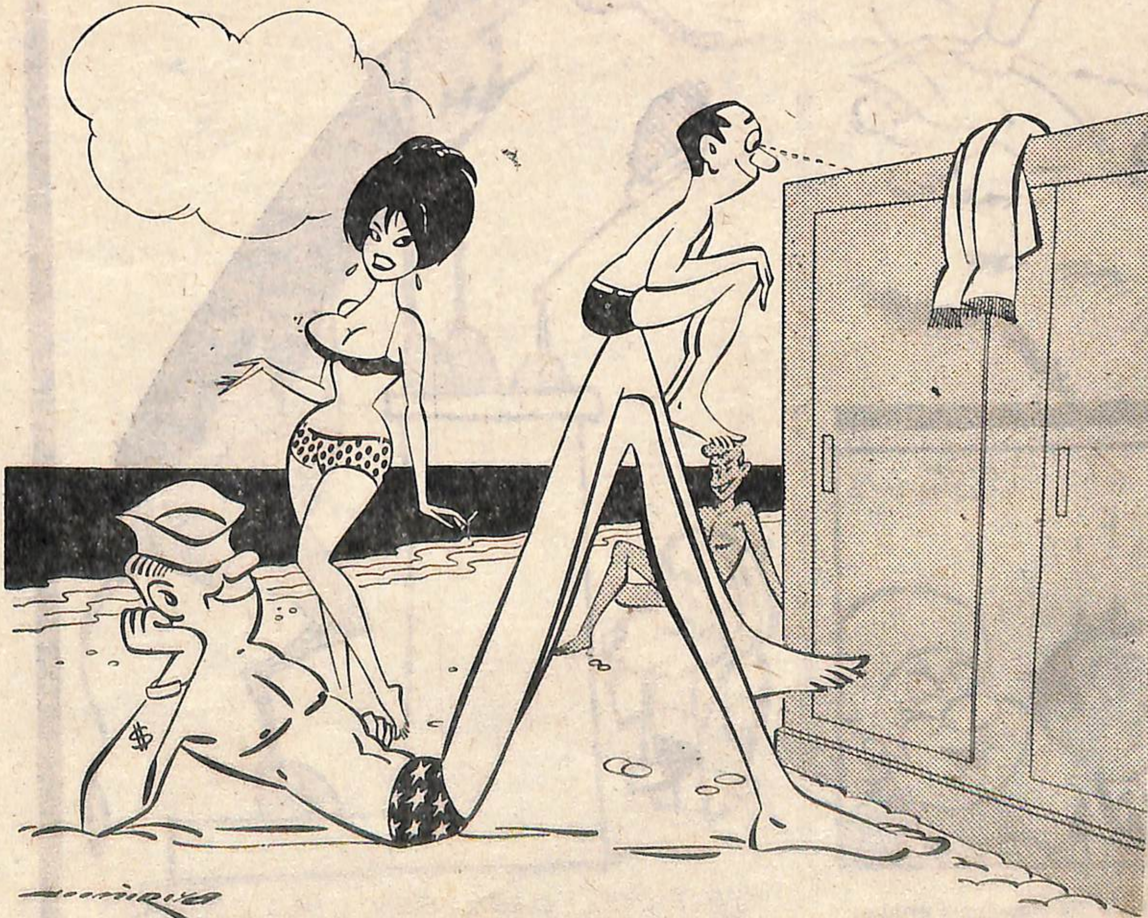
— Sayın Dr. Beck'in hassas altın saati tam öğle yemeği vaktinin geldiğini gösteriyor dostlarım, dedi; Doğrusu Frau Beck çok güzel yemek pişiriyor. Kaz ciğeri bundan mükemmel hazırlanamazdı... Sofraya beyler!..

Üç gün sonra sayın avukata altın saati geri gönderildi. Bu bir hırsızlık değil sadece ufak bir şaka idi ve kabiliyetlerinden şüphe eden birine bunun aksini ispat etmek isteyen biri tarafından yapılmıştı.. O kadar!..

Emeric Robozdan çeviren

Semiramis Aydınlık

* * *

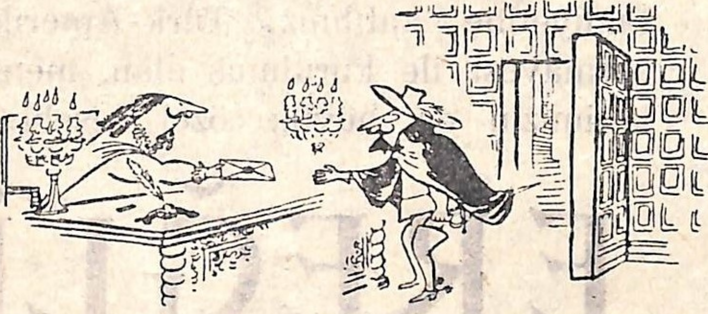
Amerikan yardımı!

Arzuladıkları şeyler!

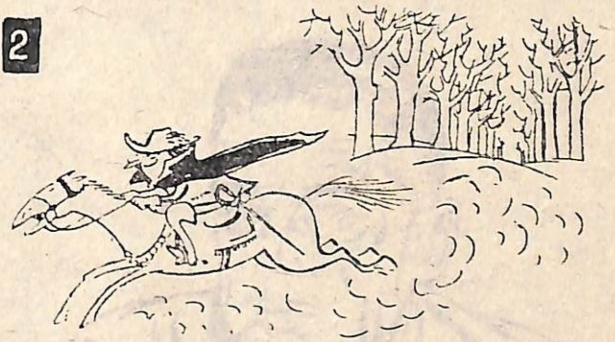
Doris Day'a göre bir Amerikan yıldızının en çok arzuladığı şeyler şunlardır: Amerikalı bir hayran, kur yapan bir İtalyan, İngiliz bir koca, Fransız bir erkek arkadaş!!!.

Sempé 'den Yazısız Hikâye: AŞK MEKTUBU

1

2

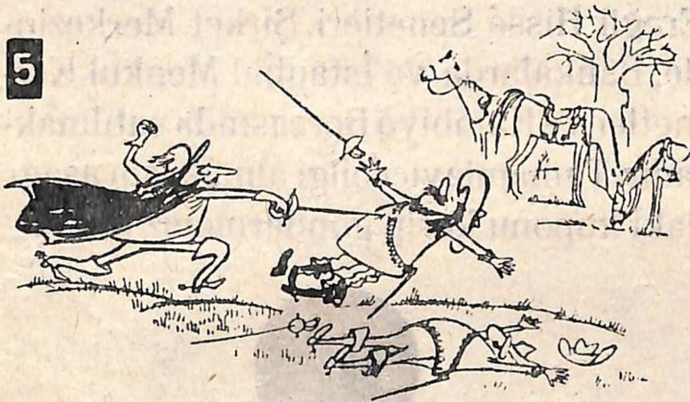
3

4

5

6

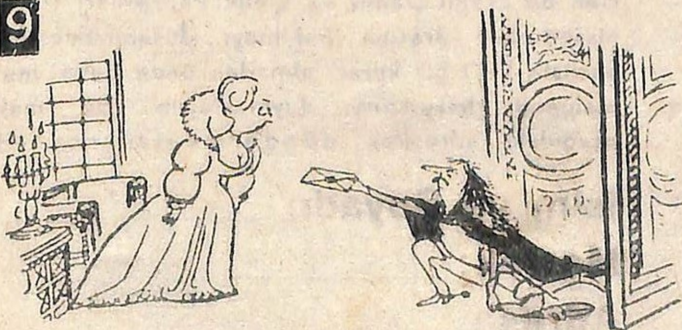
7

8

9

10

Bankacının tavsiyesi...

TASARRUFLARINIZLA SATIN ALACAĞINIZ EREĞLİ HİSSE SENETLERİ

bugün

SİZE (BRÜT)

%6 TEMETTÜ VERİYOR

yarın

BU HİSSE SENETLERİNİN DEĞERİ TESİSLERİN ARTACAK KIYMETİ İLE BİRLİKTE YÜKSELECEKTİR

Siz de batılı milletlerin yaptıkları gibi, hisse senedi alarak toplu yatırım faaliyetine katılınız. Türk-Amerikan sermayesi ile kurulmuş olan, memleketimizin en büyük özel teşebbüsü

EREĞLİ

DEMİR VE ÇELİK FABRİKALARI T. A. Ş.

(Sermayesi: 600 milyon - Tesisleri: 2,5 milyar)

Hisse Senetlerinden satın almakla çok sağlam ve kârlı bir yatırım yapmış olursunuz.

Ereğli Hisse Senetleri, Şirket Merkezinde, Bankalarda ve İstanbul Menkul Kıymetler ve Kambiyo Borsasında satılmaktadır. Tamamlayıcı bilgi almak için aşağıdaki kuponu kesip göndermeniz kâfidir

EREĞLİ DEMİR VE ÇELİK FABRİKALARI T. A. Ş.
İzmir Caddesi No. 18, Ankara

Ben de Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları T. A. Ş.'nin hissedarları arasına katılmayı düşünmekteyim. Bu hususta kat'i bir karar almadan önce daha mufassal malûmat ihtiyacını duymaktayım. Bu malûmatı aşağıdaki adresime göndermenizi rica ederim.

İsim ve Soyadı: ....

Meslek: ....

Adres : ....

....

(Basın: 10340—116)

Yasak!

Biletçi kompartımanda keyifli, keyifli sigara içen yolcuya seslendi:

— Bay, karşınızdaki levhayı okumadınız mı? «Kompartımanda sigara içmek yasaktır!»

Yolcu işaret edilen levhaya müstehzi bir tavırla baktıktan sonra, biletçiye döndü:

— Memur bey, bakın! Şurada bir levha daha var, dedi, üzerinde «Daima Skandal korseleri giyin! yazıyor. Siz de orada yazılı şeyi yapıyor musunuz?...

Şiir

Bir heveskâr, çok berbat bir kaside yazmış ve meşhur şair Şirazî'ye götürmüştü. Şiirini okuduktan sonra, onu kale kapısına asacağını, böylelikle herkesin de bu şaheseri okuyabileceğini söyledi. O zaman Şirazî dayanamadı:

— Ama dostum, kendini de şiirin yanına asmalısın ki ahali bunun senin eserin olduğunu anlasın.

Gençlik

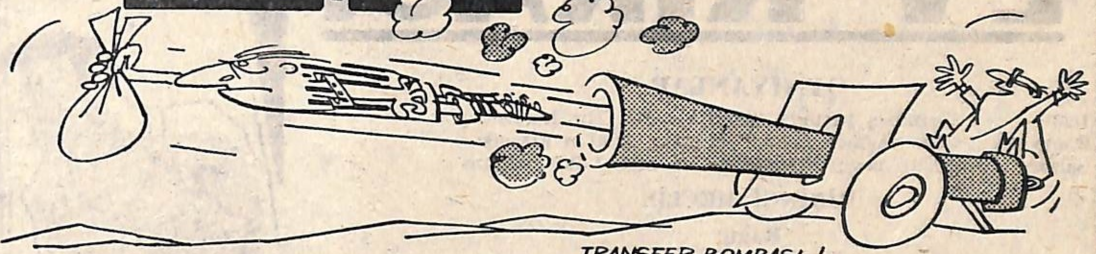
Mühim bir iş için müracaat eden delikanlıya şu cevap verildi:

— Bu işi size veremeyiz; zira çok gençsiniz!

Delikanlı cevap verdi:

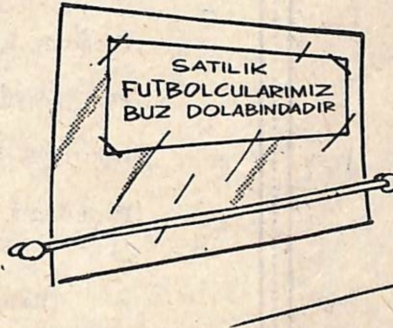
— Ama bu öyle bir kusur ki her gün geçtikçe biraz daha düzeltebilirim...

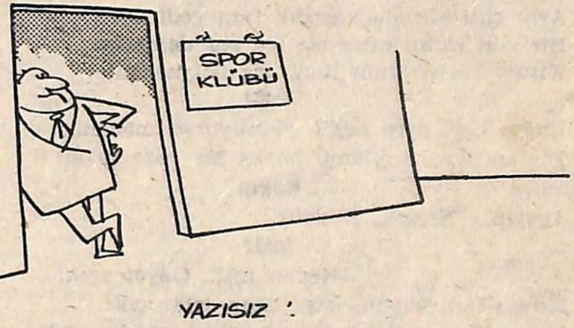
Transfer

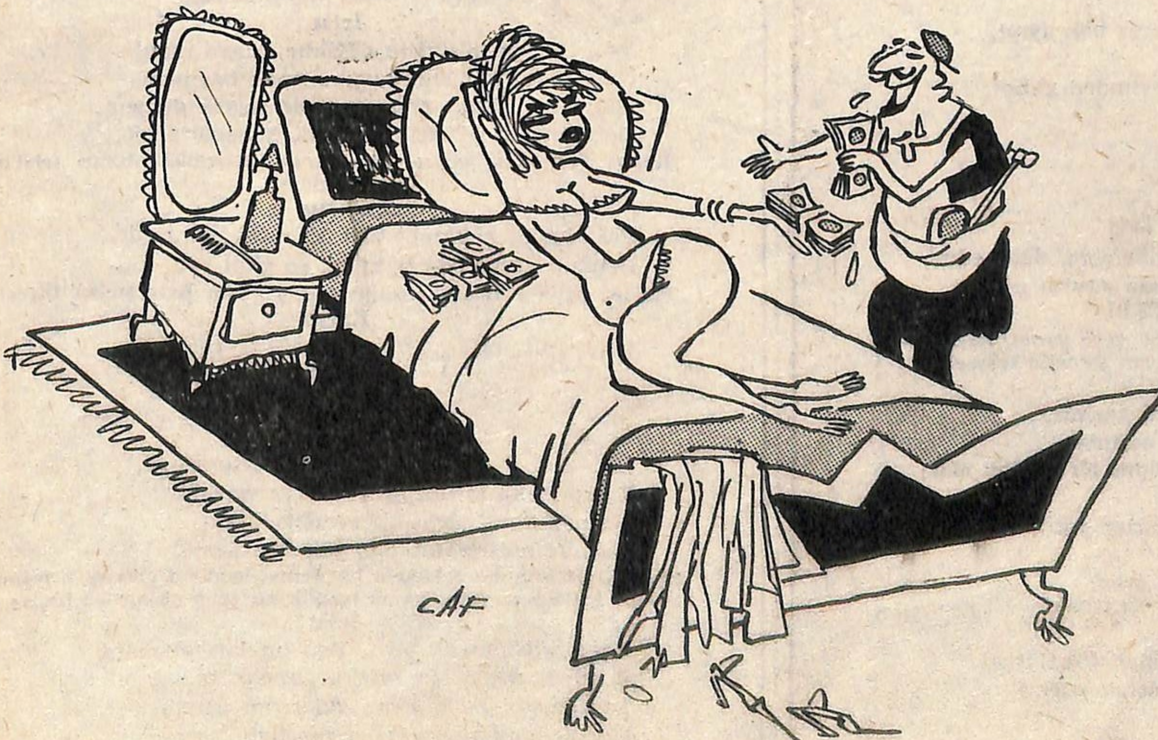

«Fareler bir köylünün 25 bin lirasını yedi..» — Gazeteler —

— Fareler yiyeceğine sen ye gozelim!

Kıskanç koca!

Çok kıskançtı, o gün hiç beklenmedik bir saatte eve gitti. Kendisini karısının heyecanlı ve telâşlı halinden şüphelendi, hemen traş usturasını alıp bilemeğe başladı.

Bunu gören karısı, yanına sokuldu, kolunu tuttu:

— Ne yapıyorsun kocacığım?

Adam, yatak odasını göstererek:

— Hiç karıcığım, dedi yatağın altınd bir çift erkek ayakkbısı görüyorum, şayet bunların içinde bir adam yoksa bu bilediğim ustura ile traş olacağım!

* * *

Röportaj

Gazeteci sinema yıldızı ile röportaj yapıyordu:

— Issız bir adada yalnız kalırsanız yanınıza okumak üzere ne alırdınız?

Yıldız cevap verdi:

— Göğsünde dövmeleri olan bir genç denizci...

EV KİRASI

OYNIYANLAR

İclâl : Yirmibeş yaşında, güzel bir dul. Hiç kimsesi yok.
Rağıp bey : Otuz yaşında bekâr bir genç, İclâl'in kiracısı.
Sahne : Rağıp beyin bölüğünde bir oda. Vakit: akşam.

BİRİNCİ MECLİS

Rağıp

Yazlığıyla kışlığı bir olamaz bu köşkün,
Zati bütün evlerin şimdi kirası düşkün!
Gerçi beşyüz liraya tuttum ama, nisanda!
Biraz merhamet, insaf olmalıdır insanda,
Ayni para verilmez kara kışta şüphesiz;
Söylemeye hacet yok, bunu bilirsiniz siz!..

İclâl

Ne yapalım efendim, çok pahalı derseniz,
Başka ucuz evler var, çıkınız isterseniz!
Ben, doğrusu hiçbir şey indiremem kiradan,
Köşke müşteri hazır: hem yediyüz liradan!

Rağıp

Çıkmak mı.. Emin olun bu cidden güç bir mesele,
Böyle tatsız işleri hiç almayınız ele!
Benim gibi bir adam bulunmaz kolay kolay...
Aynı çatı altında yaşadık tam yedi ay,
Bir gün birbirimize bir acı söz demeden,
Kirayı veriyordum daha siz istemeden!

İclâl

Rağıp bey, ayıp değil, yetmiyorsa maaşın,
Bir an evvel toplanıp başka bir yere taşın!

Rağıp

Acayip... Niçin?.. Neden?..

İclâl

Neden mi?.. Gayet açık:
Kirayı indiremem, ister otur, ister çık!
Sonra bir şey daha var, en mühimmi bu asıl:
Eve her gün bir kadın alınmıyacak...

Rağıp

Nasıl?..
Kadın mı?.. Nasıl kadın?..

İclâl

Beni söyletme canım,
Vallahi fena halde kalkıyor helecanım!.

Rağıp

Peki bundan size ne?..

İclâl

Bana ne mi?.. Acayip!..

Rağıp

Elbet, benim keyfime karışmanız pek ayıp!

İclâl

Öyleyse hemen şimdi, şimdi evimden gidin!.

Rağıp

Gidemem!..

İclâl

Gidersiniz!..

Rağıp

Gidemem, dâva edin!

[İclâl öfke ile yerinden kalkıp odadan çıkar..]

İKİNCİ MECLİS

Sahne: Rağıbın yatak odası. Vakit, gece yarısı. Rağıp yalnız, karyolada, uyumak üzere.. Birden tavan şiddetle tekmelenir.

Rağıp

İclâl hanım yetişir.. Gürültüyü kesiniz,
İki saatten beri hiç bitmiyor sesiniz!.

[Birkaç dakika geçer.. Yine müthiş bir gürültü olur]

Rağıp

İclâl hanım... Tepinme.. Duvarlar yıkılacak!

İclâl

[Tavandan ses gelir]

Yıkılırsa yıkılsın... Evimden çıkılacak!.

Rağıp

İclâl hanım.. Tavandan topraklar dökülüyor!..

[Gürültü ve sallantı devam eder..]

Rağıp

[Karyoladan fırlar]

Yapma.. Yapma.. Vallahi tahtalar sökülüyor!

ÜÇÜNCÜ MECLİS

Sahne: Rağıp ile İclâl'in dairelerini ayıran ortadaki büyük kapının önü. Rağıp, elile «tıktık» vurur. İçeriden İclâl'in sesi gelir.

İclâl

Kim o?.

Rağıp

Benim... Açınız, görüşeceğim biraz!

İclâl

Sabahleyin geliniz, gece yarısı olmaz!

Rağıp

Öyleyse gürültüden, patırdıdan vazgeçin!

İclâl

Efendim, kendinize başka yerde ev seçin!

Rağıp

Peki, beşyüz liradan kabul ettim kirayı !

İclâl

Lâkırdıyle iş olmaz, verin beşyüz lirayı!

Rağıp

Para hazır..

İclâl

Hazırsa giriniz.. Kapı açık!

[Rağıp, ortadaki kapıyı açıp içeriye girer.]

DÖRDÜNCÜ MECLİS

Sahne: Süslü, sıcak bir yatak odası, İclâl arkasında ince bir kombinezon, kolları, ayakları çıplak.

Rağıp

Oooh.. Odanız ne sıcak!..

İclâl

Oturun bir parçacık!

Rağıp

İclâl hanım, vallahi pek yaramaz şeysiniz!

İclâl

Ya siz efendim?.. Sanki siz pek uslu beysiniz!

Rağıp

Böyle küçük işlerde niçin anlaşmamalı?

İclâl

Ayol, benim gözümde değildir dünya malı!
Öyle para, pul için kavga etmek istemem,
Hattâ hiç vermeseniz yine bir şeycik demem,
Gerçi bugün pek kızdım, ama, kabahat sizde!

[Rağıp, koltuktan kalkıp, karyolanın kenarında oturan İclâl'in yanına gider.]

Rağıp

Pek doğru, hakkınız var: Yalnızız ikimiz de,
Geçinip gitmeliyiz tıpkı iki eş gibi!

[Rağıp, gittikçe İclâl'e sokulur. Genç kadın heyecandan titrer.]

Rağıp

Üşüdünüz mü?..

İclâl

Evet..

Rağıp

Yatınız isterseniz!
Yalnız bana imzalı bir senetcik veresiniz!
Peşinen aldım diye bir senelik kirayı,
Bakınız hazırladım tam altı bin lirayı!

[Rağıp, pijamasının cebinden bir demet banknot çıkarıp masanın üstüne bırakır ve yavaş yavaş İclâl'in saçlarını okşamaya başlar..]

İclâl

Hayır efendim, hayır... Ben bunları alamam,
Şimdi harcedip sonra beş parasız kalamam!
Toptan iş yok, hesabın kaçırırım ucunu,
Her gece muntazaman vermelisin borcunu!

ÇİMDİK

TEHLİKELİ İŞ

ÇEVİREN: Selâmi Yurdatap

GENÇ kadın, saçlarını yaptırmak için kuaförde sırasını bekliyordu.. Sehpanın üzerinde duran gazetelerden birini aldı. Küçük ilânlar sahifesine bir göz attı. Daha ilk bakışta şu tuhaf ilân dikkatini çekti:

«Kırk yaşındayım, bekârım, herhangi bir iş arıyorum, çok yorucu, çok zahmetli hattâ çok tehlikeli bir iş de olabilir. Adresim:
Jean Pelissier — Avenue Langlois 14 Paris»

Lisette Maissen, derin bir göğüs geçirdi ve:

— Zavallı adam... Ona yazacağım...

Diye mırıldandı.

* * *

Ertesi gün Jean Pelissier şöyle bir mektup aldı:

«Sayın bay,
«Gazetedeki ilânınızı okudum. Gerçekten hayatınızdan bıktınızsa size tehlikeli bir iş teklif etmek istiyorum. Yapabileceğiniz bu işi kabul edeceğinizden eminim. Yarın saat dörtte sizi bekliyeceğim, en samimî dileklerimle..
Lisette Maissen
Rue Baise — Paris»

* * *

Jean Pelissier tam zamanında gelmişti. Onu evine dâvet eden Lisette, her tarafı dipdiri, harikulâde güzel, şahane bir kadındı. Lisette, önünde, ayakta duran ve her halinden terbiyeli ve duygulu bir insan olduğunu belli eden adamı, zekî bakışlariyle şöyle bir süzdükten sonra yer gösterdi. Sonra karşısındaki divana oturarak bacak bacak üzerine attı. Bu hareketi, karşısındaki erkeği tahrik etmek maksadiyle yaptığı belli idi.

Tatlı bir sesle doğrudan doğruya mevzua geçti:

— Anladığıma göre, hayatınızdan memnun değilsiniz, yaşamaktan bıkmışsınız.. Bu iç sıkıntınız muhakkak ki birçok isteklerinizin yerine gelmemesinden doğmuştur. Çok tehlikeli ve sizi ölümle karşı karşıya getirecek bir işe talip olmanız da bu yüzdendir.. Herkesin kendine göre bir derdi vardır bu dünyada...

Ve ellerini kısa eteğinin örtemediği diz kapağının üzerine koyarak sözlerine devam etti:

— ...Şimdi size hem derdimi dökeyim, hem de yapacağınız işi anlatayım: Ben çok samimî ve içli bir kadınım. Namus ve şerefime toz kondurmak istemem.. Kocam da kadınların peşinden koşan çapkın erkeklerden değil, böyle şeyler yaptığını hiç zannetmiyorum, üstelik kocalık vazifesini hiç aksatmaz. Yalnız onun affedemiyeceğim bir kusuru var: Kıskançlığı ve yaralayıcı, şüpheci konuşmaları... Daha dün gece bana: «Bir gün beni, birisiyle aldatırken yakalarsam seni değil, o sefil herifi geberteceğim.. Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin, o yüzden sana bir fiske bile atmıyacağım, fakat senin o suç ortağına acımıyacağım, tereddüt etmeden bir kurşunla öbür dünyaya yollıyacağım!» Demesin mi!. Görüyorsunuz ya, böyle bir şey olduğu takdirde ben önemli değilmişim, bana hiçbir şey olmıyacakmış, tabiî bir şey yapmışım gibi bu maceradan ucuzca kurtulacakmışım... Artık kocamı aldatmaya karar verdim. Sırf onu aldatmak için verir gibi bir pozla söyledikleriṅe pişman ettirmek için aldatacağım, ben namuslu bir kadınım. Onun metresi, hizmetçi değilim.. Bu mânasız kıskanç kocanın karşısına dikilecek, haddini bildirecek ve namusumu kurtaracak güçlü, kuvvetli bir erkek istiyorum!.. Şimdi aziz dostum vazifenizin ne olduğunu öğrendiniz.. Bu macera için size dolgun bir ücret vereceğim. Yalnız şunu da ilâve edeyim ki kocam iyi silâh kullanır, attığı kurşun hedefini şaşırmaz, birçok milletlerarası atıcılık müsabakalarında iyi derece almıştır. Bununla beraber beni bu kıskanç adamın elinden kurtarırsanız çok minnettar kalacağım..

Madam Lisette çok heyecanlanmıştı. Yüzü dalga dalga kızarmıştı.

Divandan kalktı.. Zarif bir hareketle güzel vücudünü kucaklayan şık robunun düğmelerini çözmeye başladı.

Oturduğu yerden ona büyük bir hayranlık ve istekle bakan Jean Pelissier, kendi kendine:

— Böyle bir âfetin kocası kıskanç olmaz da ne olur!

Diye söylendi ve yeni vazifesine başlamanın zamanı geldiğini düşünerek, Lisette'in yanına yaklaştı, bu işin ustası olduğunu göstermek için çıplak omuzlarına bir öpücük kondurdu.

Bu öpücük, için için yanan Lisette'i alevlendirmeye kâfi gelmişti.

Biraz sonra aşk için yaratılmış bir kadın olduğunu isbat etmekte gecikmedi.

* * *

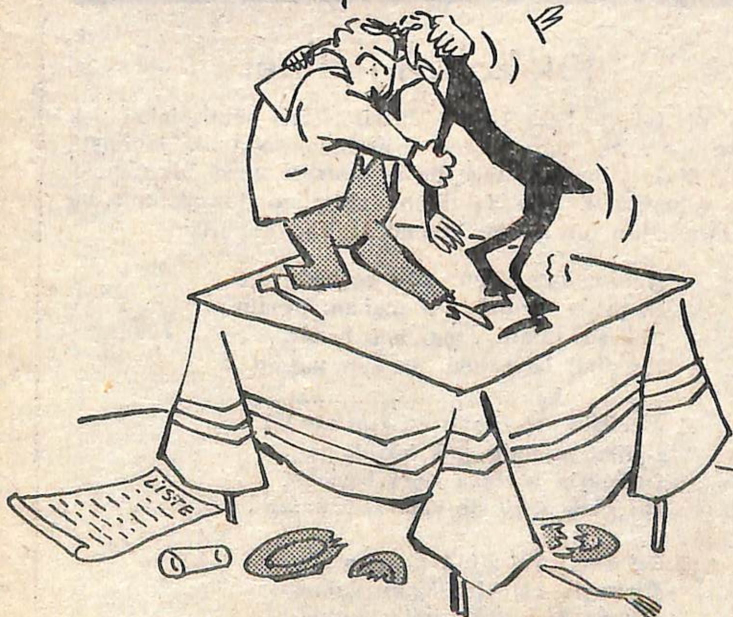
Hava kararıyordu.. Jean, mesaisini doldurmuş, gündeliğini hak etmişti.

Kendisine neşe ve hayranlıkla bakan güzel kadına:

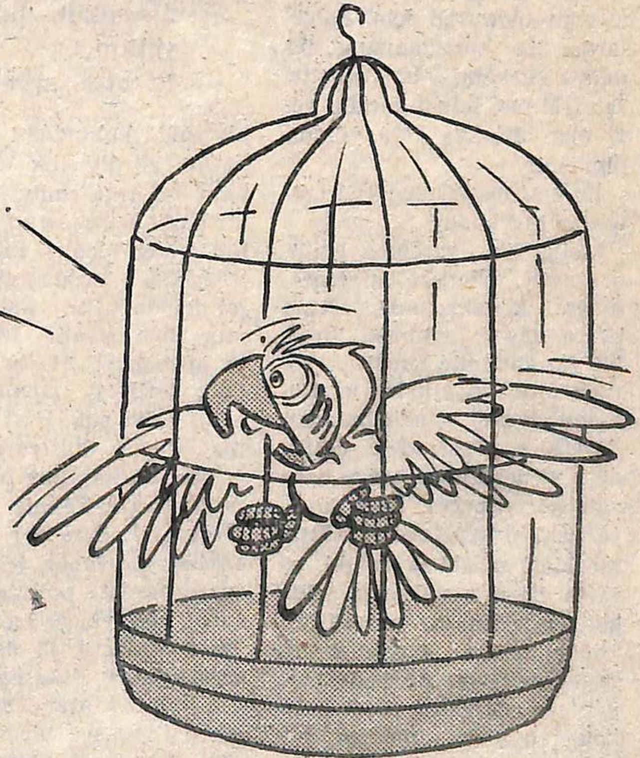
— Sevgilim, saadet kaynağım benim, dedi, sen benim kaybolan neşemi yerine getirdin. Bugün bana tattırdığın aşk iksiri bana yaşama zevki aşıladı.. Artık o aptal kocanın kurşunile ölmeğe hiç niyetim yok!.. Bir daha sizi göremiyeceğim.. Allahaısmarladık sayın bayan.. Beni tekrar hayata kavuşturan tatlı yardımınıza çok çok teşekkür ederim..

Ve kapıyı çekip gitti..

Selâmi Yurdatap

Serbest güreş!

— Ben masumum!..

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Edebiyatta Mizah

Sürat Yarışı

GEÇEN yüzyılın ünlü edebiyatıçılarından İzzet Molla'nın iki çeşit eseri vardır. Birinci çeşitten olan eserleri kalem ürünleridir. Onun kalem ürünleri, anlam ve değer bakımından, bugün artık değerlerinden ve önemlerinden çoğunu kaybetmiştir. «Mihnet - Keşan» adlı, mizah ve hiciv çeşnisindeki küçük kitabının dışında kalanlar, hemen tümü ile, unutulmuş gibidir. Molla'nın ikinci çeşitten olan eseri bir tanedir ama, değerini hiç kaybetmemiştir. Kolay kolay kaybedeceğe de benzememektedir. Bu eserinin adı (Keçeci Zade Fuat Paşa)dır. Tanzimat devrinin büyük devlet adamlarından, Dışişleri Bakanlarından ve sadrâzamlarından Keçeci Zade Fuat Paşa. Siyaset tarihimizin bu büyük kişisi, genel tarihimizin bir övüncü olarak, herhalde, hiçbir zaman unutulmıyacaktır.

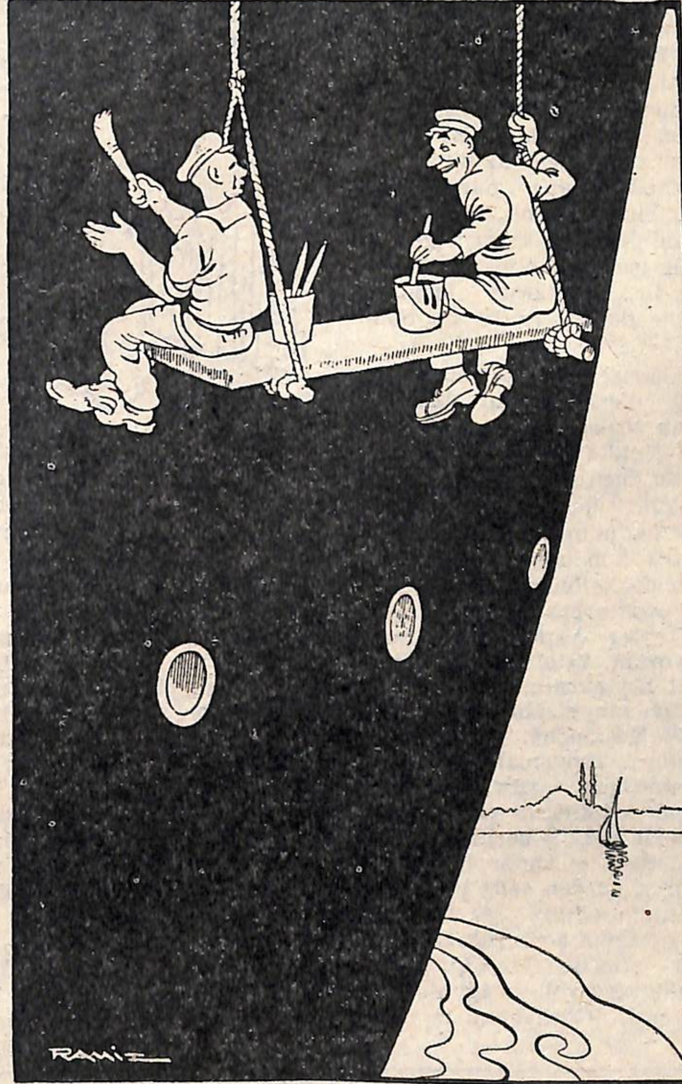
İzzet Molla, hazır cevaplılığı, tatlı dilliliği ile meşhurmuş. Ancak bu tatlı diline vakit vakit tuz biber katıp, devlet ileri gelenlerinden bazılarını hicvettiği için, kahırlardan da kurtulamamış, iki defa sürgünü boylamıştır. İzzet Molla, ikinci sürgün yeri olan Sivas'ta 1829 yılında ölmüştür.

İzzet Molla'ya ait güzel anılardan biri şudur:

Molla, bir razaman günü, o devrin âdetleri gereğince, zengin konaklarından birine iftara dâvet edilmiş. Sıcak bir yaz gününün bunaltıcı, yorucu oruç eziyetinden kurtulmanın neşesi içinde bulunan dâvetliler, sofradaki çeşitli ağır yemeklerden tıka basa yemişler. Herkes, birer köşeye çekilip çubuklarını tüttürecekleri sırada ev sahibi, teravih namazı vaktinin geldiğini hatırlatarak, misafirleri büyük salona buyur etmiş. İzzet Molla'nın namazla başı pek hoş değilmiş ama, kalabalığa uymağa mecbur kalmış. Mahalle imamının arkasına sıralanıp namaza durmuşlar. Namaza durmuşlar ama, imam efendi; ya çok gayretli olduğu ya da eziyetli işi bir an önce tamamlamak niyetinde bulunduğu için, namazda görülmedik bir sürat temposu tutturmuş. Öylesine bir sürat temposu ki, cemaattan hemen hiçbiri ona uymakta başarı kazanamıyor, kan ter içinde yatıp kalkıyorlarmış. Hele zavallı İzzet Molla, şişman ve iri yarı olduğu için; terliyor, bunalıyor, duadan daha çok, bu hızlı imama okuyup duruyormuş.

Tam bu hay huy ortasında, namaza geç kalmış dâvetlilerden biri dara dar gelip, teravihe katılmak için telâşlı bir acele ile potinlerini çözmiye başlayınca, bunu gören İzzet Molla artık dayanamamış, namazı filân unutup:

«— Yahu arkadaş; sen de amma iyimser bir adammışsın. Diye yeni gelene çıkışmış. Biz burada başından beri içinde bulunduğumuz halde şu imama yetişemiyoruz, sen dışarıdan geldiğin halde yetişebileceğini mi umuyorsun?.»

— Maşallah, elin kalafat işlerine, boya işlerine çok yatkın...
— Elbette, evvelce kadın berberi idim!...

Eski Türk Mizahı

«Lehçetül Hakaik»ten Seçmeler

Ondokuzuncu yüzyıl yazarlarından (Düyun-ı Umumiye Direktörü) diye anılan Âli Beyin (Lehçetül Hakaik) adlı küçücük bir lûgat kitabı vardır. (Lehçetül Hakaik) aslında ciddi bir lûgat değil, kelimelere mizahî anlamlar vermek suretiyle meydana getirilmiş bir toplum ve toplumsal olaylar yergisidir. Rahmetli yazarın bu eserinden bazı örnekler sunuyoruz:

— 1 —

AHLÂK — Akıl Polisi.
EDEB — Yaldızlı hab.
ECZACI — Sattıklarından yalnız kendisi yararlanan kişi.
ATLAS — Güzel kadın derisi.
İADEİ AFİYET — Zavallı doktorların bunda ne suçu var?.
BÂTIL İTİKAT — Fikir kanseri.
İKRAMİYE — Züğürt tesellisi.
İNSAN — Ahlâkı bozulmuş vahşi.
İNŞALLAH — Nazikâne red cevabı.
OKŞAMAK — Sevişmenin çerezi.
AVUKAT — Suçluların çamaşır yıkayıcısı.
BARBAR — Barutu icad etmiyenler.
BAŞAĞRISI — Bahane.
BAKİRE — Beyaz sahife.
BALKON — Âşıkların tüneği.
PEDER — Kitabın üstüne yazılan yazar adı.
BEĞENMEK — Aynaya bakarken hissedilen hal.
PİRE — Edepsiz bir şakacı.
TARİH — Kurt Masalı.
TÜRBE — AİLE dolabı.

Eski Şiirde Mizah

Filozofun istifası

Bir tarihte Rıza Tevfik Maarif Nazırı olmuş fakat pek kısa bir süre sonra buradan ayrılmak zorunda kalmıştı. Şair Halil Nihad Boztepe de bu konuda güzel bir manzume donatmıştı. Rıza Tevfik'in ağzından düzenlenmiş bu manzumenin birkaç dörtlüğünü aşağıya alıyoruz:

Kabine tam olsun diye geçende,
Bana da verdiniz bir makam paşam.
Milletin ümidi şimdi hep bende,
Kendimi hayretten alamam paşam.

....

Mecliste geçen gün attığım bir lâf
Galiba sayılmış pek büyük gaf;
Gülmeyin sözüme şaka bertaraf
Bu yüzle yerimde kalamam paşam.

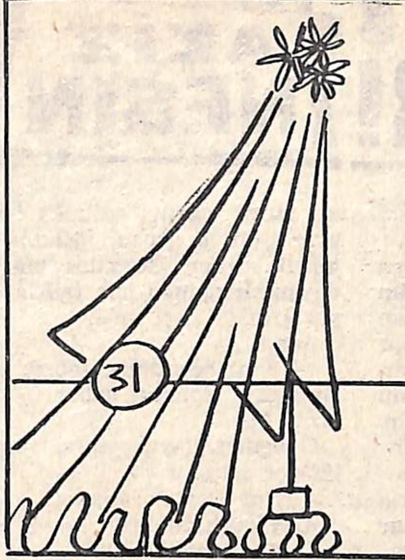
....

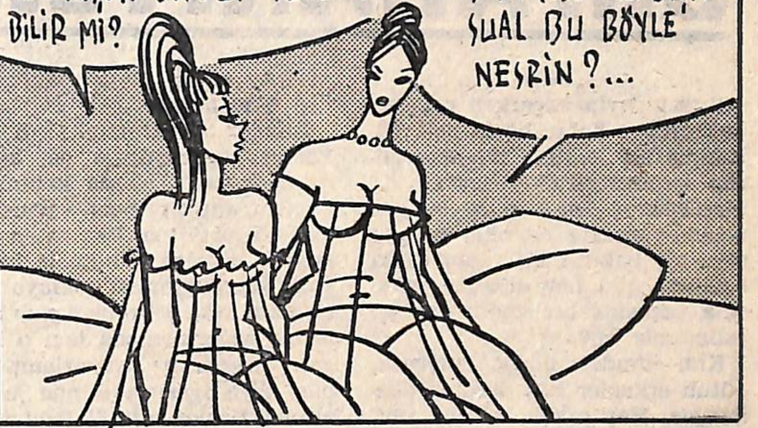
Siyaset işleri tıpkı muamma,
Uymuyor hiç biri benim kafama,
Filozof Rıza'yım âlimim amma,
Maarif nazırı olamam paşam..

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR

ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

DEVAMI VAR

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 24 —

Fırsat deyip kaçarken paçama yapışıyor... Yahu, böyle belâ görülmüş şey değil... Herkes görüp ayıplıyacak diye etraftan da utanıyorum. Bir ara şöyle, göz ucuyla etrafta ne olup bitiyor diye bir baktım ki, aman, tıpkı benimki gibi her erkeğin yakasına paçasına bir kadın yapışıp asılmamış mı?

Kim kimden imdat istiyecek, bütün erkekler can derdine düşmüşler. Her erkek, benim gibi, bir kadınla boğuşup duruyor.. Yahu bu ne iş!.. Demek biz perde altında boğuşurken, her kadın bir erkeği bir perde altına sıkıştırıp bastırmış. Ben artık Yüksek Sosyeteyi filân unuttum. Şu koca salon Kırkpınar çayırına döndü. Kadın erkek bir birine girmiş.

Sonra kardeşim, biz basbayağı kadınlarla muharebe ediyoruz. Anlamadığım bir şey var. Biz kadınlarla gırtlak gırtlağa, paça paçaya, yaka yakaya gelmişiz, bir yandan da caz durmadan çalıyor. Sanırsın ki, Yeniçeriler Viyana kapılarına dayanmış da mehter takımı da marş vuruyor. Yahu, kadın deyip geçme... Bir yapıştı mı, yakanı söküp almadan pençesinden kurtulamıyorsun. Ben kadın milletini böyle bilmezdim.

Prensip itibariyle kadına saygı duyarım. Fakat saygı maygı kalmadı birader. Biz böyle boğuşurken, saksafoncu da tepeme dikilmez mi? Biz altalta üstüste fır dönüyoruz, o da tepemizde borusunu öttürüyor. Herhalde bizim gürültümüz dışardan duyulmasın, rezaletimiz dışarı vurmasın diye hababam caz yüksek perdeden çalıyor.

Kadını dövmek de ayıp oluyor ama, ne yaparsın, can pazarı kardeş... Artık dayanamadım,

— Heeeyt, yeter be!.. diye bağırıp kadının üstüne yürüdüm. Ben bağırınca ordakilerin hepsi birden,

— Heyyy, yuuu heeeyyy... Yiii heyyy... diye bağırmağa başlamaz mı!

Demek Yüksek Sosyetenin huyu böyle; bir bağırdı mıydı, öbürleri onu yalnız bırakmıyorlar, onlar da bağırarak imdadına yetişiyorlar.

Asıl rezalet, ondan sonra oldu. Jipsi Kenan, eğreti verdiği smokinin orasını burasını iğnelemişti ya, bana uysun diye... Biz kadınla caza uyup tepinirken, iğneler gevşemiş, yerlerinden oynam.ş, ben iğneli fıçıya girmiş gibi oldum. Apış arama, kabama, buduma, en nazik yerlerime iğneler batıyor. Ben bu sefer can acısıyla sahiden feryada başladım:

— Amaaan!..

Kadınlı erkekli zıpzıp zıplayanlar benim amanıma çığlık çığlık cevap veriyorlar:

— Yuu heyy!..

— Ay aman...

— Yuu heyyy!..

Elinden kurtulmak için ben kadını savuruyorum da, kadın duruyor mu? O da kolumdan yapışıp yapışıp beni savuruyor salonun ortasına. Ben zaten sarhoşum, ayakta dikilecek halim yok, kendiliğimden yıkılıyorum. Kadının aşka gelip beni yine böyle bir savurmasında ben o kaygan döşemeye yuvarlanıp da hart diye iğne ta dibine kadar altıma girmez mi!. Vallahi iğnenin hart ettiğini duydum. Can acısıyla,

— Yandım!.. diye bağırdım. Kadın başıma dikilip,

— Yanalım şekerim, ben de yandım! diye beni yerde kaydıra kaydıra sürükleyip havaya fırlatmaz mı!.. Kıpırdadıkça iğneler hart hart batıyor. Kurtulamıyorum ki kadının elinden...

Kadınları tepelemeğe başladılar. Kadına saygı yok mu? Kadın, erkek eşit dedikse, bu kadar da mı eşit olur? Pençe pençeye birbirimize girmişiz. «Ayağınızı öpeyim Hanımefendi, ne olur bırakın...» diye yalvar yalvar yalvarıyorum. Fakat kadının gözü dönmüş bir kere. Baktım başka çıkar yol yok, Allah yaratmış demeden ben kadına tekme, yumruk, sille, tokat giriştim. Kadının tiftiğini savuruyorum. Oldu olacak kardeşim. Elimden bir cinayet çıksa bile, nefis müdafaasına girer «Ne yapayım, canımı kurtarmak için öldürdüm» derim. Bastım şamarı buna, bastım şamarı... Kolundan tutup tutup havaya savuruyorum. Koca kadın topaç gibi dönerken «Yuuu heeeyyy!» diye bağırıp, yine üstüme yapışıyor.

Derken caz birden durdu. Ortalık mayna oldu. Ben soluk soluğa sırtımı duvara dayadım. Elimi arkadan apışıma sürdüm ki, yaş... Alt yanım iğne yaralarından kan içinde kalmış. Ben kana tere bulanmışım ve tepinmekten iyice kopüklenmişim. Ordan biri geldi. Elimi yakalayıp salladı.

— Tebrik ederim, dedi.

Salonda bir alkıştır koptu. O yapışkan kadın kolumun altına sokuldu. Bir kadını hırpalamaktan ötürü tebrik edilmek bana ayıp geldi doğrusu. Kadını da tebrik ettiler. Herhalde onu da dayanıklı olduğu için tebrik ediyorlardı.

Adam,

— Kral seçildiniz, tebrik ederim! diye kolumu sallar ha sallar...

O beni sallayıp sarsaladıkça, iğneler batıyor.

— Dur Beyim sallama!..

Alay ettikleri belli...

— Kral seçildiniz!

Kral burda seçimle mi?

Biz birinci olmuşuz. Ben dans kralı seçilmişim, dayak attığım kadın da dans kraliçesi seçilmiş. Meğer biz dans ediyormuşuz da haberim yok kardeşim. Dans müsabakası varmış. Perdenin altından kurtulunca biz de araya katılmışız. Ondan her erkek yakaladığı kadını havaya savurup duruyormuş. Senin gösterdiğin bir adam vardı, yanıma geldi. Elimi sallar da sallar. Bir yandan da,

— Tekrar tekrar sizi tebrik ederim, dedi, şimdiye kadar bir çok yerlerde müsabakalarda çok iyi dans edenler gördüm ama, sizin kadar kaidesiyle, erkânı ile dans edeni görmedim. Pes doğrusu, pes... Sizin dansınız Parislilerin apaş dandına biraz kaçıyor ama, sizinki rock'n roll'un daha bir raconlusu...

Benim o zaman dans filân bildiğim yok, hiç dans etmiş değilim. Demek sarhoşluktan, biraz da kadının zorlayıp savurmasından, ama esas iğnelerin zorundan zıpzıp zıpladıkça dans edermişim de haberim yok. Kadını yerden yere çala çala, kendim de düşe yuvarlana dans kralı olup çıktım.

Tebrik edenlerden bir kadın,

— Dans stiliniz çok orijinal! diyor bana...

A Hanımefendi, senin de altına bir avuç topluiğne batırsam, bak stilin nasıl orijinalleşir! Ama denilmiyor ki... Karı hâlâ ayrılmıyor benden, bedenime marangoz tutkalı ile yapışmış bir belâ...

Ben kadınla tepişmekten kan ter içinde kalmışım. Kadın hâlâ elime yapışmış, bırakmaz. Elimi çekerim, yakama tutunur. Yakamı kurtarırım, paçama yapışır. Sinek kâğıdı gibi... Bir elimden silkelendikçe, bileğime yapışıyor. Baktım, yapışkanın elinden canımı kurtaramıyacağım. «Hanımefendi, vicdanınıza hitap ediyorum. İnsaniyet namına yakamı, paçamı bırakın!» diye yalvarmaya başladım. Kadına vicdan nerde? kıkır kıkır gülüyor. İşte o zaman «Sizinle bir Rock'n Roll daha yapmak mecburiyetinde kalırsam, namussuzum, sizi boğar parçalarım. Allahını, Peygamberini seversen, beni kaatil edip elimi kana bulama. Gençliğime acı!» diye bağırdım. Bunun üzerine etrafımızı çevirenler birbirlerine «Aman ne espirtüel genç, değil mi?» demez mi! Onlar da «Çok şeker bir delikanlı» gibi lâflar edince cinlerim başıma toplandı. Benimle açıkça alay ediyorlar. Şeytan diyor ki, yaradana sığın, «ya Allah!» diyerek kadına bir tokat çarp, feleğini şaşırsın... Haydi yine burası yüksek sosyetedir deyip kendimi tutuyorum. Kendi kendime «Uyma kör şeytana!» diyorum.

Bana verdikleri dans kralı kupasını kadının eline tutuşturup, yürüdümse de, kolumdan çıkmadı.

Kadını dans diye o kadar tepip tekmeledim de, bana mısın demiyor, vız geldi. Öyle bir kadın ki, beş posta daha dövsem «Hay ellerin dert görmesin!» diyecek.

Sonradan Jipsi Kenan söyledi, meğer kadın dayak hastasıymış. Aman, yarabbi sen büyüksün, ne hastalıklar var şu dünyada. Günde beş vakit dayak yemezse sinirleri bozulurmuş. E zavallı, önüne gelen erkeğe de «Bana dayak at, ne olursun...» diyemediğinden, işte böyle dans numarasına geirip, tepişip tekmelenerek kurdunu döküyor, rahatlıyormuş.

Kimmiş bu kadın, anladınız mı; hani size Müzayede Hanım demiştim ya, işte o kadın...

Bir gece işret meclisinde ben bu macerayı Hasan Köselek Bey'e anlatmıştım. Meğer Hasan Köselek Bey, o kadını çok yakından tanırmış. O bir zamanlar milletvekiliydi ya, yüksek kulüp'e üyeymiş galiba, Müzayede Hanım'ı o zamandan tanırmış. Hattâ, o köşk eskiden Müzayede Hanım'ınmış da sonradan satmış. Satmış ama, kadın öyle zenginmiş ki... Yani kocası... O köşk gibi istese, on köşk yaptırırmış... (Devamı var)

Evinizdeki

NİŞAN, DÜĞÜN ve AİLE ZİYAFETLERİ

için

KONYALI

daima emrinizdedir.

(AK—117)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Valiz

Mac Avense, asil bir İskoçyalıydı. Paris'ten ayrılacağı gün bir valize ihtiyacı olduğunu farketti.

Büyük bir mağazaya girdi, bütün valizlere baktı ve en ucuzunu almağa karar verdi. Satıcı sordu:

— Saralım mı Mösyö?

— Hayır, lüzum yok, böyle götüreceğim!.. Yalnız siz, kâğıdı ve sicimi içine koyun!...

İddia

Marius ile Tintin, saatlerdir, incir çekirdeğini doldurmayan bir şey için münakaşa ediyorlardı. Bir aralık Tintin haykırdı:

— Başımın üzerine yemin ederim ki, benim söylediğim doğru!...

Marius kıpkırmızı kesildi:

— Ben de, dedi, cüzdanımın üzerine yemin ederim ki, doğru söylüyorum!...

— Ama senin cüzdan boş!...

— Öyleyse ödeştik sayılır!...

Dostlar

Uzun yıllar evinden uzak kaldıktan sonra dönen denizci karısı kucağında yeni doğmuş bir çocukla kendisini karşılayınca öfkeyle sordu:

— Benim arkadaşım Jerry'den değil mi?

— Hayır!

— O halde bizim bürodan Tom?..

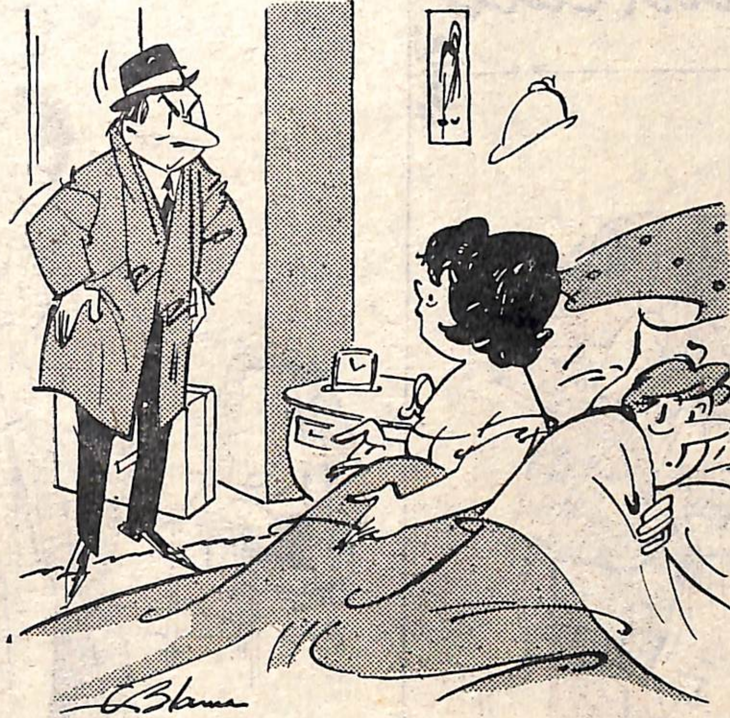
— Hayır!.

— En iyi dostum Jim?

— Değil, o da değil! Ne egoistsin kocacığım; benim kendimin şahsî dostlarım olamaz mı?

— Bu mayoyu tavsiye ederim bayan... Plâjda bütün gözleri üstünüze çekersiniz!

— Her şeyi hemen kötüye çekme.. Adamcağız karanlıkta kendi kapısı sanmış... Ben de seni sandım!..

Matador

İspanya'nın ufak kasabalarından birinin Arenasında, kanlı bir boğa güreşi cereyan ediyordu. Azgın boğa, altındaki atları öldürdükten sonra şimdi de matador'un peşinden koşuyordu.

Arena'da çıt yoktu, herkes merakla koşunun sonunu beklerken, arkadaki sıralardan kalın bir ses yükseldi:

— Korkma, kardeşim korkma! Biz hepimiz buradayız!...

Paraşütçü

Ozark'tan gelmiş ve kurada paraşüt taburunu çekmişti. İlk talim uçuşundan önce çavuşun yanına yaklaşıp saf saf sordu:

— Çavuşum, bu uçuşta kaç metre yüksekten atlamamız lâzım?

— 500 metre!

— 500 metre mi? Çok yüksek değil mi çavuşum? 300 metreden atlasak olmaz mı?

Bu soru üzerine çavuş, paraşütle atlamada yükseklik azaldıkça tehlikenin artacağını zira paraşütün açılamıyacağını izah etti. Bu açıklamadan sonra Ozark'lı memnun sırıttı:

— Haa.. Demek paraşütle atlıyoruz!...

* * *

Karavana

Er Cornby annesine yazıyordu:

«... Yemeklere gelince anneciğim, hayatımda yediğim en berbat şey ordu karavanası; üstelik porsiyonlar da öyle az ki...»

Sigara

İki er sığınağa iyici büzülmüşlerdi, dışarısı cehennemden farksızdı. Erlerden Teksaslı olanı tabakasını çıkardı bir sigara sardıktan sonra siperden dışarı uzattı: Bang! Karşıdan atılan bir kurşun sigarasını ateşlemişti. Teksaslı rahatça yerine yerleşirken arkadaşına:

— Hiç şaşmaz dedi; siperde sigaramı hep böyle yakar kibritten tasarruf ederim!

Beriki dehşet içinde sordu:

— İyi ama Alvin, biraz tehlikeli değil mi?

Alvin güldü:

— Ne münasebet canım; içime çekmiyorum ki!

* * *

Cesaret madalyası

Tom göğsünde pırıl pırıl parlıyan madalyayı nasıl kazandını anlatıyordu:

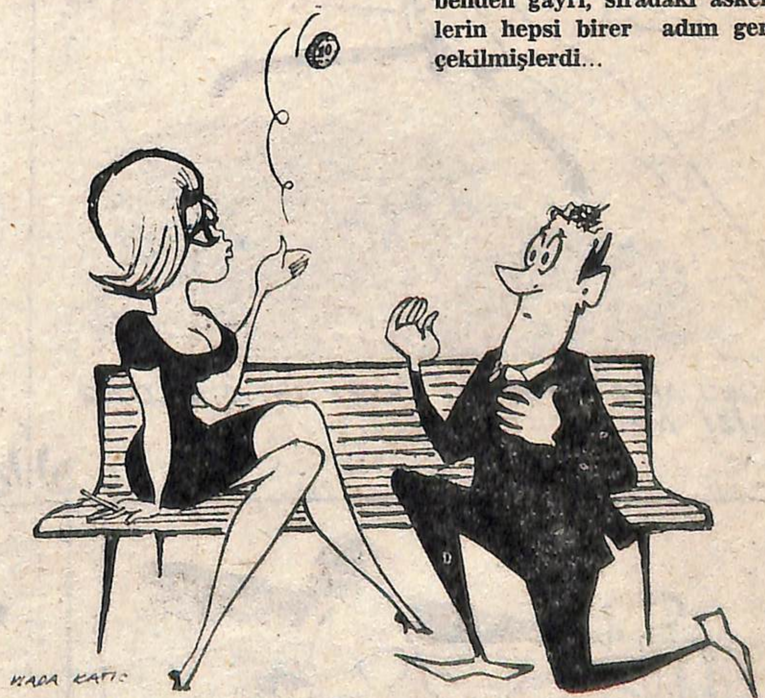
— Kumandan çok tehlikeli bir iş için bir gönüllü aradığını, aday olmak isteyenlerin bir adım ileri çıkmalarını söyledi...

Onu dinleyen genç kadın gülerek lâfını kesti:

— Tabiî siz derhal bir adım ileri attınız?..

Beriki mütereddit başını salladı:

— Pek öyle denemez; zira benden gayri, sıradaki askerlerin hepsi birer adım geri çekilmişlerdi...

Yazısız

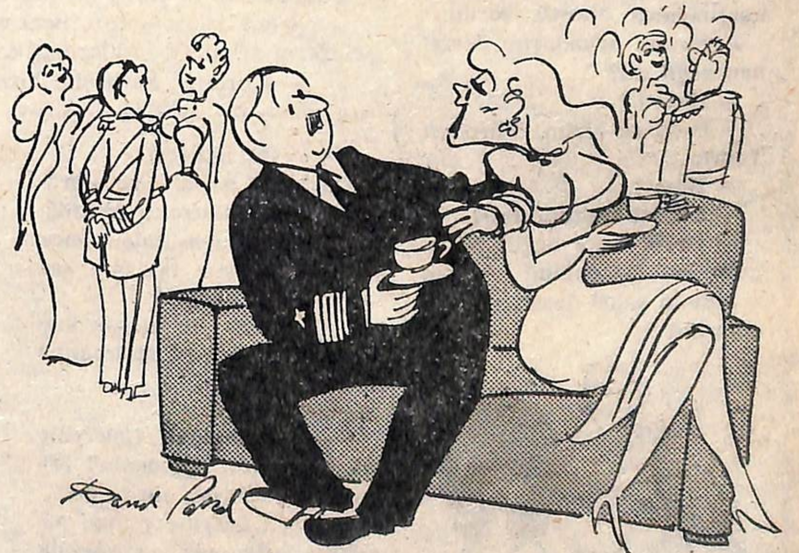
Dünya Karikatürleri

-ONU AFFETTİĞİNİZİ ÖĞRENENE KADAR SİZİ ARIYACAKMIŞ!..

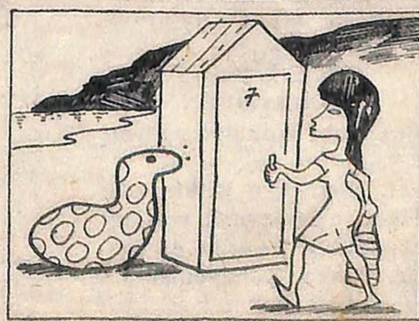
-TAHMİN ETTİĞİM GİBİ.. ÇOK SİGARA İÇİYORSUNUZ!..

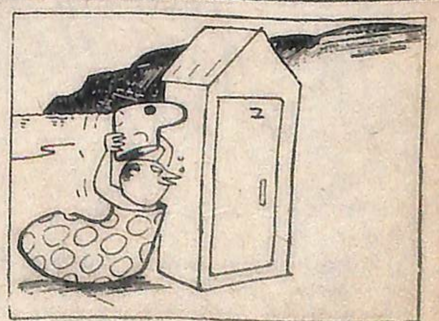

-AMİRAL, BANA VÜCUDUNUZDAKİ DÖĞMELERİ NE ZAMAN GÖSTERECEKSİNİZ?

YAZISIZ...

YAZISIZ...

AKBANK'IN
1964
YILINDAKİ

2 MİLYON
150.000
LİRALIK
İKRAMİYELERİ

Şansınıza
Şans
Katacaktır

AKBANK

(AK—118)

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

(Basın: 10331—119)

Neden
Bosfor Turizm?
Çünki

Almanyaya muntazam hat izni yalnız
— Bosfor Turizm'de —

Ortağı bulunduğu Alman Devlet Otobüs İşletmeleri ile müştereken Avrupaya haftada 4 sefer imkânı yalnız
— Bosfor Turizm'de —

Tuvaletli - Revirli otobüsler yalnız
— Bosfor Turizm'de —

T. P. A. O. un üstün kaliteli akaryakıtını kullanan vasıtalar
— Bosfor Turizm'de —

Bilet Satış Yerleri:

MERKEZ: Taksim Opera yanı
Tel: 48.51.51

ANKARA: Antaş Tel: 12.58.71

İZMİR: Turist Seyahat
Tel: 32553

MÜNİH: Starnberger Banhhof Schalterhalle
Tel: 59.32.97

(AK—120)

Akbaba Yayınevi, Dünya Şaheserleri:1

TRACY'nin Kaplanı

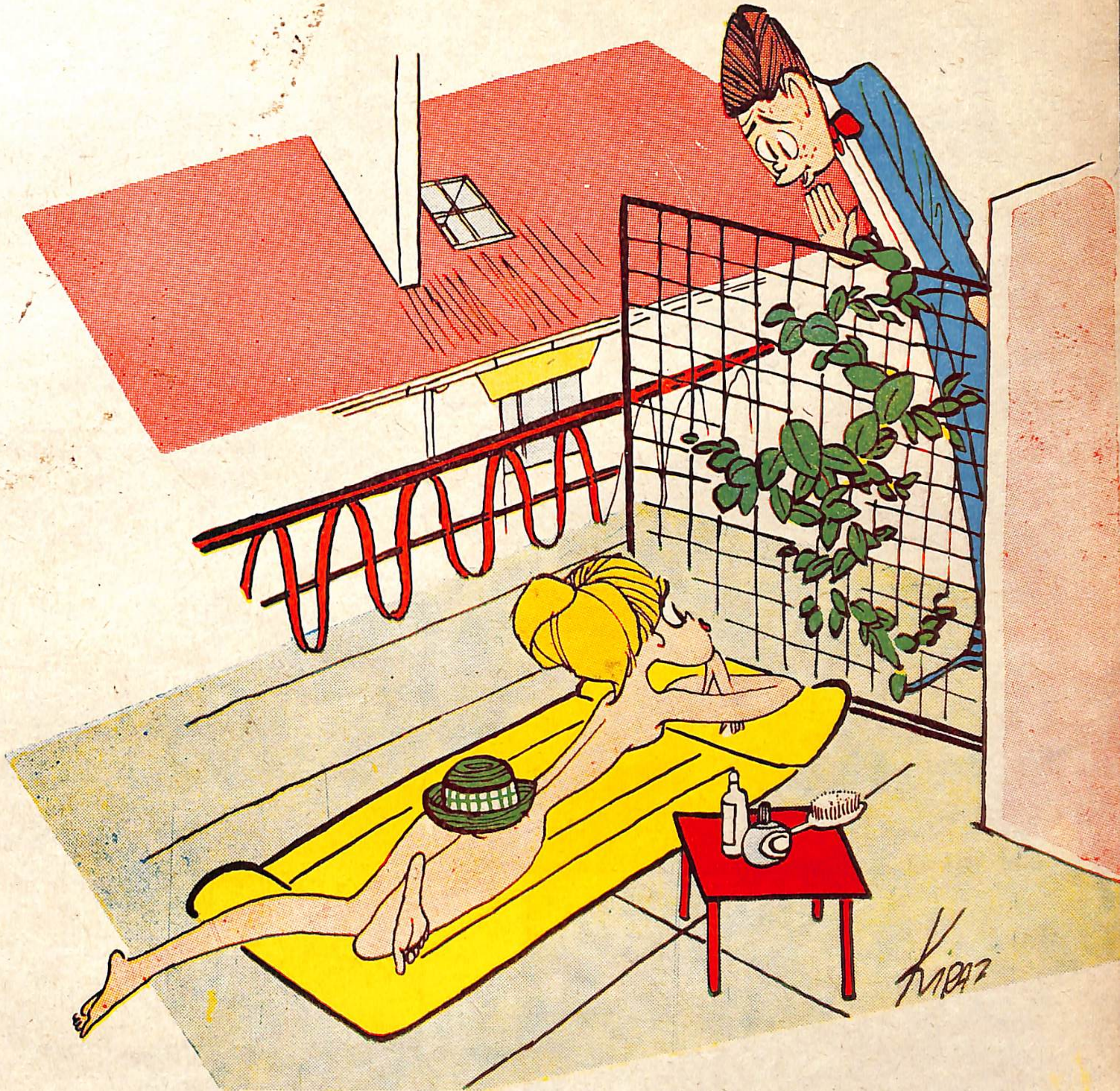
William Saroyan

Çeviren:
Zeyyat Selimoğlu

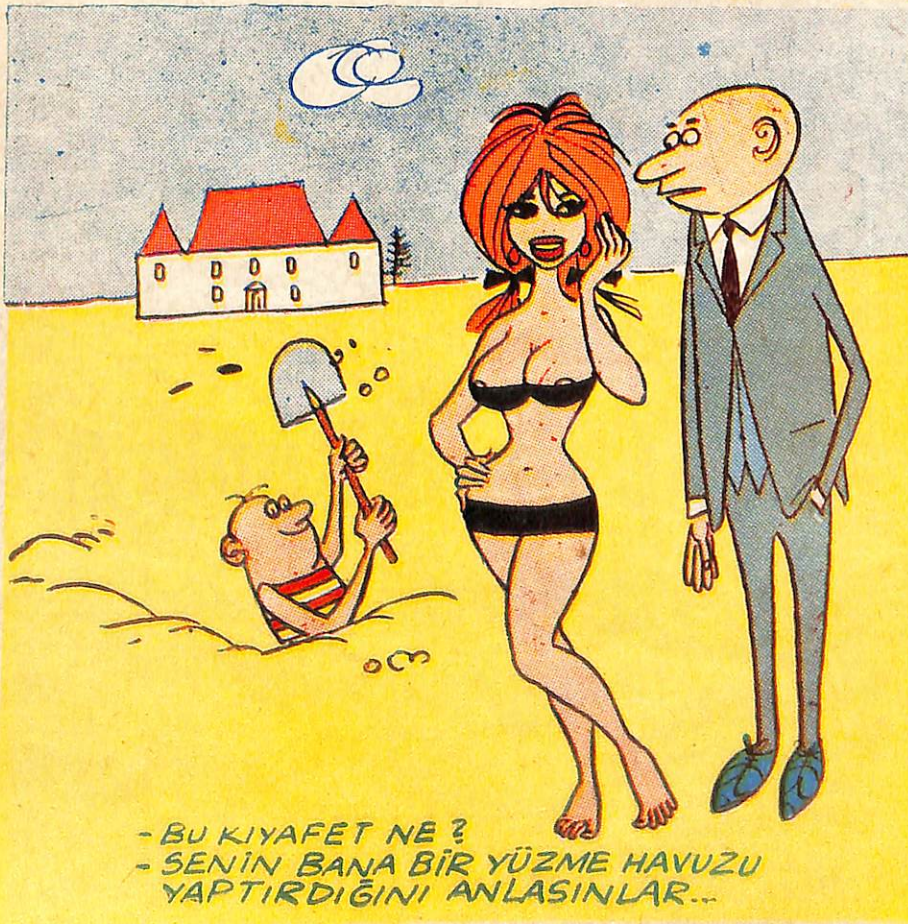
Bütün Kitapçılarda arayınız. Fiatı 3 lira

(AK—121)

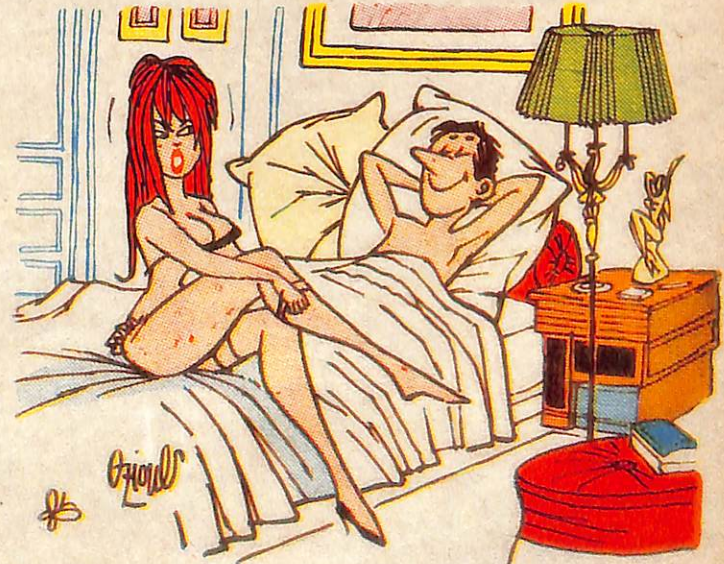
Akbaba

-BONJUR MÖSYÖ POOOL
-BONJUR MATMAZEL SELÂM VERİRKEN ŞAPKA ÇIKARMAK YOK MU?

-BU KIYAFET NE?
-SENİN BANA BİR YÜZME HAVUZU YAPTIRDIĞINI ANLASINLAR...

-VALLAHİ HAYATIMDA SENDEN BAŞKA ERKEK YOK... KOCAM SADAKATSİZ KADINLARI HİÇ AFFETMEZ!